

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Kasım-Aralık 2024 Sayı: 125

Fiyatı: 10 TL

Ankara'daki Çayırhan Termik Santrali'nde çalışan maden işçileri, 20 Kasım'da kendilerini maden ocağına kapattılar. Bu eylemi özelleştirmeye karşı yaptıklarını söyleyerek...

Çalıştıkları maden ocağının özelleştirileceğini duymuşlar ve ona karşı eylemlere başlamışlardı. Daha önce özelleştirme karşıtı bir miting de yaptılar. Fakat bir değişiklik olmayınca, 500 işçi maden ocağına indi. Özelleştirme kararından dönülmediği koşulda, açlık grevine başlayacaklarını bildirdiler.

Maden işçileri, özelleştirmenin ölüm olduğunu Soma'dan, Ermenek'ten biliyorlar. Sınıf kardeşleri, özelleştirilen madenlerde can verdi. Diğer yandan çalıştıkları maden özelleştirildiğinde, hem sosyal hakların gaspedilmesi, hem de işten atılmakla yüz yüze gelecekler. Örneğin halen lojmanlarda 800 işçi kalıyor. Bu işçilere 4 ay içinde lojmanı boşaltmaları bildirilmiş şimdiden. Ayrıca kaç kişinin işten çıkartılacağını ve daha hangi hakların gaspedileceğini bilmiyorlar. Fakat özelleştirme gerçekleştiğinde önemli bir kesimin işsiz kalacağı, diğerlerinin de düşük ücretle ve iş güvenliği olmadan çalıştırılacağı aşikar. İşsiz kalarak veya iş cinayetlerinde ölümü beklemek yerine, madene kapanarak veya kitlesel açlık grevi yaparak ölümüne direnişi yeğliyorlar.

Özelleştirmenin ölüm ile özdeşleşmesi boşuna değil! Bugüne dek özelleştirilen tüm alanlarda bu gerçek somut biçimde görüldü, yaşandı... Örneğin son aylarda açığa çıkan, yenidoğan bebeklerin ölümü de sağlıkta özelleştirmenin sonuçlarından biridir. "Paran kadar sağlık" anlayışı, bugüne dek birçok ölümün nedeni olmuştur.

Sayfa 2'de sürüyor

Sağlıkta, eğitimde, madende...

ÖZELLEŞTİRME ÖLÜM DEMEKTİR!

Aynı şekilde eğitimin özelleştirilmesiyle hem öğretmenler, hem öğrenciler çok ciddi sıkıntılarla karşı karşıya kaldılar. Okulların temizliği bile yapılamıyor, yoksul çocuklar her yönden sağlıksız okullara gitmek zorunda kalıyorlar. Öğretmen fazlası oluşturan sistem, KPSS-mülakat tüneline soktuğu öğretmenleri nefessiz bırakıyor. "Atanamayan öğretmenler" ordusu, özel okullara düşük ücretle, güvencesiz biçimde sunuluyor. Geçtiğimiz günlerde bir öğretmen daha canına kıydı. KPSS'de yüksek puan almalarına rağmen AKP-MHP yandaşı olmadığı için "mülakat"tan geçemeyen kaç öğretmen intihar etti. Neredeyse her yıl madenlerde katledilen onlarca, yüzlerce madenci var...

1980'lerin başında tüm dünyada hız kazanan özelleştirme, Türkiye'de 1984 yılında Turgut Özal dönemiyle başladı. Fakat asıl olarak AKP'li yıllarda zirveye ulaştı. AKP öncesi dönemde özelleştirmeden elde edilen para 8 milyar dolar iken, AKP'li yıllarda 60.4 milyar dolardır. Yani özelleştirmeden elde edilen toplam 68.4 milyar doların 60.4 milyar doları AKP döneminde gerçekleşti. 220'den fazla kamu kuruluşu satıldı. Bunların arasında İsdemir, Kardemir, Eti Maden gibi çok büyük ve stratejik önemde maden kuruluşları da vardı.

Özelleştirmeye karşı tepkileri yumuşatmak, kitle desteği oluşturmak için, KİT'lerin zarar ettiği, özelleştirme ile daha kaliteli hizmet sunulacağı, ayrıca özelleştirmeden elde edilen gelirin sağlık, eğitim gibi halkın ihtiyaçlarına ayrılacağı yalanını uydurdular. KİT'leri zarara sokan da kendileriydi halbuki. Özelleştirmeden elde edilen gelirler de tabii ki halkın ihtiyaçlarına ayrılmadı; sağlık, eğitim paralı hale geldi.

Özelleştirme, taşeronlaştırma ile atbaşı gitti. Taşeron işçisi her türlü sosyal güvenceden yoksun biçimde düşük ücretle çalıştırıldı. Üstelik grev ve direnişlerin kırılmasında, kadrolu işçilerin ücretlerinin düşürülmesinde ve çalışma koşullarının ağırlaştırılmasında patronların öne sürdüğü bir koz oldu.

Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma, aynı zamanda sendikasılaştırma demektir. Özelleştirme öncesi sendikalı işçi sayısı yüzde 58 iken, bugün yüzde 10 civarındadır. Kamuda çalışan sendikalı işçilerin büyük çoğunluğu, özelleştirme ile birlikte işten atılmıştır. OECD ülkeleri arasında sendikalaşma oranı en düşük ülke Türkiye'dir.

Kamuya ait işletmeler özelleştirme furçası ile emperyalist tekellere peşkeş çekildi. Emperyalist

tekeller de kendi çıkarlarını kollayacak hükümetleri istediler. AKP'nin işbaşına gelmesinde emperyalist tekellerin önemli bir payı vardır. 2004 yılında IMF'nin hazırladığı "özelleştirme planı" doğrultusunda, AKP özelleştirme furçasını başlatmıştır.

Aynı IMF bugün asgari ücrete fazla zam yapılmasını istiyor! IMF Türkiye Masası Şefi James Walsh, IMF-Dünya Bankası yıllık toplantısında Reuters'a yaptığı açıklamada, Türkiye'de asgari ücrete "bu yıl yüksek artışın yapılmamasını umduklarını" ve asgari ücrete yapılacak zammın "enflasyon beklentileri için büyük bir çıpa oluşturduğunu" söyledi.

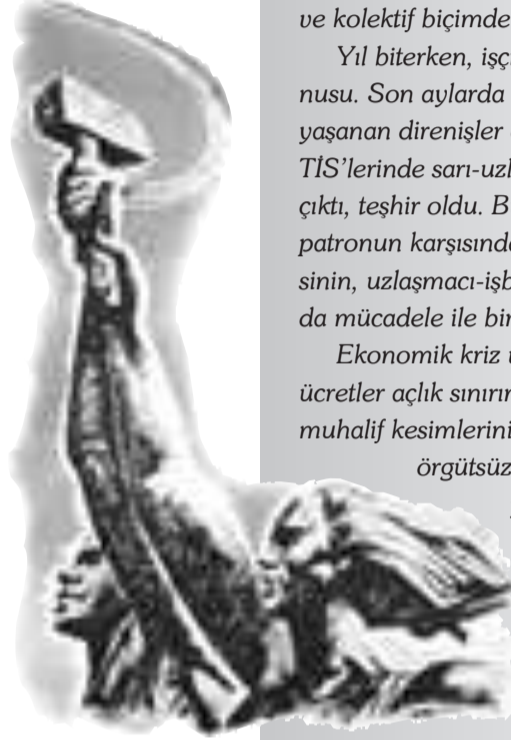
AKP sözde IMF'ye karşı! Oysa Mehmet Şimşek yönetimindeki ekonomi, "IMF'siz IMF politikası"ni uyguluyor. Asgari ücretin zam oranını bile onlar dikte ediyorlar.

Temel ihtiyaç maddeleri yıl içinde yüzde 300 artarken, işçiye ancak yüzde 25 zam verebileceklerini söylüyorlar. Gerçekleşen enflasyon oranı değil de "hedef enflasyon" diye uydurdukları bir şey üzerinden zam oranı belirliyorlar. Hiç bir zaman tutmayan "hedef enflasyon"ları bile yüzde 40'ları aştığı halde, işçiye yüzde 25 zamdan sözdebiliyorlar. Üstelik işçi ücretlerinin enflasyonu arttıracığı yalanıyla...

Bu pervasızlığı hiç kuşkusuz işçi sınıfının örgütsüz oluşundan alıyorlar. İşçi sınıfının yüzde 90'ı sendikasızsız; varolan sendikaların çoğu da işbirlikçi olunca, bu oranları rahatça telaffuz edebiliyorlar. Yani "taşları bağlamış, köpekleri salmış" durumdadır...

İşçilerin bu duruma gelmesinde özelleştirme saldırısının büyük bir rolü var. Özelleştirmeye karşı mücadele, işsizliğe, düşük ücrete, sendikasılaşmaya karşı mücadeledir aynı zamanda.

Çayırhan maden işçileri, özelleştirmeye karşı bayrak açarak, çok önemli bir misyonu yerine getiriyor. İşçi sınıfı bir kez daha "özelleştirmeye hayır" diyerek gaspedilen hakları için mücadeleyi yükseltmeli! "Sürünerek, diz çökerek yaşamaktansa ölmek yeğdir" diyen maden işçilerinin yolunu izlemeli!

Okurlara...

Merhaba

AKP-MHP bloğu bir taraftan yeni bir "süreç" söylemlerini artırır, bu yönde girişimlerde bulunurken, diğer taraftan kayyum saldırısı hızlanıyor. Üstelik bu defa, CHP'li belediyeler de hedefte. Dergimiz yayına hazırlanırken, Dersim ve Ovacık'ta da belediyelere kayyum atandı.

Önceki kayyum saldırılarından farklı olarak, bu dönem kayyumlara karşı direnişin daha güçlü olması ve kolektif biçimde yürütülmesi olumludur.

Yıl biterken, işçi direnişlerinde de bir artış sözkonusu. Son aylarda özellikle sendikalaşma talebiyle yaşanan direnişler önemli. Diğer taraftan belediye TİS'lerinde sarı-uzlaşmacı sendikaların yüzü de açığa çıktı, teşhir oldu. Bu süreç, işçilerin sendikalaşma, patronun karşısında sınıf örgütleriyle çıkma mücadelesinin, uzlaşmacı-işbirlikçi sendika yönetimlerine karşı da mücadele ile birleşmesi gerektiğini gösterdi.

Ekonomik kriz ve yoksullaşma derinleşirken, ücretler açlık sınırının bile altında. AKP-MHP bloku, muhalif kesimlerini sesini kısmak, güçsüzleştirmek, örgütsüzleştirmek için özel bir çaba harcıyor.

Ancak yeni yılda, mücadelenin daha da yükseleceğini, ekonomik ve siyasi krize karşı direnişin büyüyeceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

"Makbule Berktas; **KÜÇÜK DEV KADIN**" kitabı çıktı. Büromuzdan ve kitapçılardan edinebilirsiniz.

125. Sayıda

3	Yine kayyum saldırısı
5	Yeni "çözüm süreci" kimin ihtiyacı
6	Madenciler yeraltında eylemde
	İEB mitingi ve işçi ziyaretleri
7	Genel-iş ve işbirlikçi sendikaların durumu
8	Öğretmenlik meslek kanunu yasalaştı
9	Öğretmen mülakatları emek gaspıdır
	Karadeniz'de doğa talanına karşı eylemler
10	"Yenidoğan çetesi" ve sağlıkta özelleştirme
11	Av. Şiar İsvanoğlu'na tehdide karşı eylem
12	Gücümüz örgütlülüğümüzdür
14	"Makbule Berktas, KÜÇÜK DEV KADIN" kitabı
15	"Zafer ne zaman gelecek bilmiyorum"
18	25 Kasım ve Mirabel Kardeşler
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	Teori

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimciduruş2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın, Sayı:125, Kasım-Aralık 2024, 10 TL(KDV %0)

Bahçeli'nin 1 Ekim'de yeni yasa-yılının açılışında, DEM Parti milletvekilleriyle tokalaşması ile başladı her şey...

"Düğün değil, bayram değil" diyerek, Bahçeli'nin bu hamlesinin tartışmaları sürerken, Bahçeli 22 Ekim'de yaptığı grup konuşmasında, Öcalan için "umut hakkından" bahsedip "DEM Parti grup toplantısında konuşabileceğini" söyleyince, ortalık iyice alevlendi.

"Yeni bir çözüm süreci" mi başlıyor derken, 31 Ekim sabahı Esenyurt Belediyesi'ne kayyum atanması ile, umuda kapılanlar kendilerine geldiler.

1 Ekim ile 31 Ekim arasında yani bir ay içinde bir uçtan bir uca savrulan sarıkaçla, yeni bir döngünün içine girmiş bulunuyoruz. "Biz bu filmi seyretmiştik"

Keza Mardin Belediye Başkanı Ahmet Türk, önce Demokrat Parti'den sonra CHP'den milletvekili olmuş, eski bir Kürt siyasetçiydi. "Barış yapılacak son kuşağımız" diyen ve sürekli ılımlı mesajlar veren bir kimliğe sahipti. **Yeniden "barış", "çözüm" denildiği bir dönemde Ahmet Türk'e bile darbe yapıldı.**

Batman Belediye Başkanı Gülistan Sönük, Türkiye genelinde en yüksek oy oranıyla seçilen bir kadın başkan-dı. Oyların yüzde 64.5'ünü almıştı. Muhafazakar bir aileden gelen, köyünde üniversiteye giden ilk kadındı.

Esenyurt Belediye Başkanı Ahmet Özer ise, son yerel seçimlerde CHP ile DEM Parti arasında yapılan "kent uzlaşısı" politikasının bir ürünü olarak seçilmişti. Ahmet Özer, 2009 yılında

kesilince feryat-figan AKP-MHP yönetiminden kayyum dileniyor.

Fakat **aslanan Erdoğan yönetiminin burjuva demokrasininin kurallarını, kendi anayasalarını bile hiçe sayan yönetim tarzıdır.** Seçimlere yaptığı müdahaleler ve hileler yetmemiş, muhalefeti bastırarak yönetimde kalabilmek için kayyum siyasetini devreye soktu. Ezici çoğunluğu HDP'den olmak üzere yüzlerce belediyeye kayyum atadı.

HDP'nin 24 Nisan 2021'de açıkladığı "İrade Gaspı ve Kayyum Gerçekleri" adlı rapora göre, 19 Ağustos 2019'dan beri 72 Kürt belediye eş başkanı göz altına alınmış, 19'u kadın olmak üzere 37 belediye eş başkanı çeşitli tarihlerde cezaevlerinde tutsak edilmişti. Seçimin sonuçlarına göre 3'ü büyük şehir, 5'il, 45'i ilçe ve 12'si belde belediyesi olmak üzere 65 belediyeyi kazanan HDP'nin 3'ü büyük şehir, 5'i il, 33'ü ilçe olmak üzere tam 48 belediye başkanlarının yerine kayyumlar atandı.

30 Mart 2014 yerel seçimlerinde Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) listesinden seçilen 89 Kürt eşbaşkan artarda tutuklandı, bu partinin kazandığı 103 belediyeden 83'üne kayyum atandı. 1432 belediye meclis üyesinden 1408'si de görevden alındı. (O seçimlerde milletvekilleri HDP'den, belediye başkanları DBP'den seçilmişti.)

Kayyumlara karşı mücadele elzemdir

2016 yılından bu yana, üç yerel seçimde, HDP başta olmak üzere muhalif partilerin belediyelerine kayyum atanıyor. **Belediyelerle başlayan kayyum siyaseti, üniversitelere ve diğer alanlara yayılmış durumda. Bunda en önemli faktör, kayyuma karşı birleşik ve çok ciddi bir mücadelenin yürütülmemiş olmasıdır.**

Başta HDP olmak üzere muhalif güçler, ilk kayyum atamalarında doğruduzgün bir direniş göstermediler. Sonrasında ise cılız ve kesintili bir direniş sergilendi. **Kayyuma karşı ilk ciddi ve uzun süreli mücadeleyi Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, öğretim üyeleri gerçekleştirdi.** Muhalif partiler ise, son yerel seçimlerin ardından Van'da birleşik ve güçlü bir direniş sergilediler ve karşılığını aldılar.

Esenyurt ile başlayan yeni kayyum furçasında ise, ilk tepkiler güçlü oldu. Esenyurt Belediye Başkanı DEM Parti'nin adayı olsa da CHP'den seçilmişti. Dolayısıyla kayyum CHP'nin bir belediyesine atanmıştı. Bu durum CHP'yi

Yumuşama, normalleşme, çözüm derken... Yine kayyum saldırısı

Burjuva demokrasi-nin en temel özelliği, yöneticilerin göstermelik de olsa seçimle işbaşına gelmesidir. Kaldı ki, "seçme-seçilme hakkı"nı elde edebilmek için kitleler çok büyük mücadeleler verdi. Dolayısıyla bu hak da burjuvazinin lütfu değildi. Şimdi ege-menler bu temel hakkı da rafa kaldırıyor. Anti-demokratik her tür uygulamaya, rağmen kazanan belediye başkanlarını görevden almak, "seçme-seçilme hakkı"nın ruhuna rahmet okumak demektir. Faşist diktatörlüğün geldiği son noktadır.

duygusu ve "dejavu" etkisi, bu kez hızlı çekim oldu. Ya da filmi sondan başlattıkları izlenimi doğurdu.

Hızlı ya da sondan da başlasalar, ege-menlerin tarzından özsel bir değişim yok! "Barış dediler... kardeşlik dediler-sevgi dediler / Hatta kurşun yağmuru akşamlara karşı / Yalnızca gül ve güvercin dediler / Sonra sığındıkları gizli beyler / Defne dallarıyla tutuşturup ateşleri / Güvercinleri pişirmeden yediler..."

Eski tas, eski hamam...

Yeni kayyum saldırısı Esenyurt'la başladı; Mardin, Batman, Hafeti ile devam etti.

Urfa-Halfeti, Öcalan'ın memleketi olmasıyla dikkat çekti. Son yapılan 31 Mart 2024 yerel seçimlerinde DEM Parti'den Mehmet Karayılan yüzde 40 civarında bir oyla eşbaşkan olmuştu. Öcalan, Mehmet Karayılan'ın Türkmen kökenli olmasına atıfta bulunarak, böyle birinin kendi memleketinde başkan olmasına sevindiğini belirtmişti. **Öcalan'a çağrılar yapan AKP-MHP blokunun, onun övdüğü bir başkan görevden alması, "havuç-sopa" politikasının bir başka göstergesiydi.**

profesör unvanı olarak Süleyman Demirel Üniversitesi'ne rektör olmuştu. '90'lı yıllarda başını Cem Boyner'in çektiği "Yeni Demokrasi Hareketi"nin kurucuları arasındaydı, daha sonra SHP'den Van Büyükşehir Belediye Başkan adayı oldu. Başta ABD olmak üzere farklı ülkelerde araştırmalar yaptı, kongre ve sempozyumlar düzenledi. Birçok kurumda görev aldı vb...

Sonuçta bu başkanların hepsi "PKK ile ilişkili" olduklarından dolayı görevden alındılar! PKK lideri Öcalan'a çağrılar yapan, "barış eli" uzattığını iddia eden bir yönetim tarafından...

Bu kentlerin ve belediye başkanlarının seçilmesi tesadüf değildir. Son yerel seçimlerden sonra ilk olarak Van'a kayyum atanmıştı, fakat direnişle bu saldırı püskürtüldü. Ardından Hakkari'ye kayyum atandı. **Kayyum atanan yerlerde siyasi saikler dışında ekonomik nedenler de bulunuyor. AKP-MHP blokuna yakın kesimlerin rant çar-kına çomak sokulması, kayyumun sebeplerinden biri.** Hakkari gibi sınır bir kentten kaçak ürünler sokanlar ya da Esenyurt'ta bina üzerine bina diken inşaat firmaları, değirmenlerin suyu

harekete geçirdi. CHP milletvekilleri ve belediye başkanları Esenyurt Belediyesi önünde birçok eylem yaptılar, nöbet başlattılar. Başlangıçta belediyeye alınmayan CHP'li meclis üyelerinin polis barikatlarına yüklenen direnişleri etkili oldu ve içeri girmeyi başardılar. CHP genel olarak son derece zikzaklı bir hat izlemekle birlikte, eylem yapmak zorunda kaldı. Ayrıca Ahmet Türk'ün başkanlığını yaptığı Mardin'e de CHP genel başkanı Özgür Özel ile Ekrem İmamoğlu giderek, bizzat destek verdiler.

Kısacası **CHP ve DEM Parti, son kayyum saldırısına birlikte tavrı aldı. Aksi halde kitlelerin tepkisi bu partilere yönelecekti.** Çünkü kitlelerin AKP-MHP yönetimine tepkisi had safhada. Özellikle hayat pahalılığı çok can yakıyor. Buna yeniden kayyum darbesi eklince, kitleler sokağa döküldü. Sadece Esenyurt'ta değil, Mardin, Batman ve Halfeti'de de günlerce eylem yaptılar. Kayyumların başladığı 31 Ekim'den bu yana eylemler halen sürüyor. Fakat CHP ve DEM Parti, eylemleri kendi kontrollerinde tutmaya "nöbet"lerle sınırlamaya başladı.

Burjuva demokrasinin en temel özelliği, yöneticilerin göstermelik de olsa seçimle işbaşına gelmesidir. Kaldı ki, "seçme-seçilme hakkı"nın elde edebilmek ve genişletebilmek için, işçiler, emekçiler, ezilen halklar ve ırklar çok büyük mücadeleler verdi. Dolayısıyla bu hak da burjuvazinin lütfu değildi. Şimdi egemenler bu temel hakkı da rafa kaldırıyor. Türkiye dahil pek çok ülkede seçimler giderek daha fazla göstermelik hale geldi. Fakat kayyumlar, bunun ilerisine gitmek anlamına geliyor. **Anti-demokratik her tür uygulamaya, baskı ve şiddete, hile ve entrikaya rağmen kazanan belediye başkanlarını görevden almak, "seçme-seçilme hakkı"nın ruhuna rahmet okumak demektir.** Faşist diktatörlüğün geldiği son noktadır.

Kayyumlara karşı mücadele, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin en önemli alanı haline gelmiştir. Bir kez daha "seçme-seçilme hakkı" için mücadele önplana geçmiş bulunuyor. Bunu siyasi partiler ve seçim yasasıyla birlikte ele almak gerekir. Ve her ne olursa olsun seçimlere katılma düzlüğünden, burjuva demokrasisine tapınmaktan vazgeçerek; **seçim sürecini bu yasaların tartışıldığı ve mücadelenin yükseltildiği bir döneme çevirmek, olmazsa olmazdır.**

Sonuç yerine

AKP-MHP yönetiminin sözde yumuşaması, çözümünden, barıştan dem vurmaması, yeni kayyum saldırısıyla tuz-buz oldu. Fakat bu demagogilerden vazgeçmeyecekler. Aynı şekilde birçok liberal, reformist kişi ve kurum da bu demagogilere teşne olacaklar.

Nitekim kayyum saldırısından sonra, eski ÖDP başkanı Ufuk Uras ile Bahçeli'nin MHP Genel Merkezi'nde görüştüğü ortaya çıktı. Uras, Bahçeli'den sonra DEM Parti eşbaşkanları ve Ahmet Türk'le de görüştüğünü belirtti. Belli ki, yeni dönemin "arabulucu"suna olmaya soyunmuştu! Bahçeli'nin sürece son derece pozitif baktığını, Erdoğan'la uyum içinde olduklarını söylemesi de bunu gösteriyor.

Ufuk Uras'ın böyle bir görevi üstlenmesi şaşırtıcı değil. Bugüne kadar ortaya koyduğu pratik, buna uygun çünkü. 2010 Anayasa referandumunda "yetmez ama evet"çiliğin başını çekerek AKP'nin elini rahatlatan olmuştu. **İşçi ve emekçiler, ezilen halklar en çok bu "solcu" görünen işbirlikçilerden çekti.**

Bir kez daha belirtelim; dünyada ve ülkemizde emperyalist "çözüm" ve "barış" süreçleri, her zaman halklara daha fazla kan ve gözyaşı getirdi. **Savaşarak elde ettiği kazanımların masa başında kaybına yol açtı.** Şimdi papaz rolüne bürünen cellatlara ve onları aklamaya çalışan "sol" görünümülü işbirlikçiler asla kanmamak gerekiyor.

Yukarıda dizelerine yer verdiğimiz Adnan Yücel'in şiirinin devamıyla noktalayalım: *"Biliyorduk ki, güle hançer / Barışa hançer / Saplayan eller / Kırılmak zorunda birer birer. / Hangi ışıktı o karanlık gecede / Hangi sevgi – hangi gül / Hangi barıştı onca ölümler içinde... / Ne açlık – ne zulüm – ne de kan / Ancak biz kazandığımız zaman!"*

Kayyuma karşı eylemler sürüyor

AKP-MHP yönetiminin kayyum saldırısına karşı eylemler gerçekleşti. Birçok kentte valilikler eylemleri yasaklama kararı aldı. Buna rağmen günlerce süren kitlesel eylemler, yürüyüşler yapıldı.

Kayyum atanan belediyelerdeki kitle, sabah saatlerinden itibaren belediyelerin önünde toplanarak polise tepki gösterdi, barikatları zorladı. Eylemler ve polis saldırısı gün boyu sürdü; gece de sokaklarda polisin kitleye saldırısı devam etti.

İstanbul'da ilk olarak **Esenyurt** Belediyesi önünde polis ablukası altında CHP grup toplantısı yaptı. CHP ilçe binasının da polis ablukasına alındığının duyurulması üzerine kitle Esenyurt Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş sırasında polis kitleye biber gazı sıktı. Ardından İstanbul Emek, Demokrasi ve Barış Güçleri eylem yaptı. "İrade gaspına karşı direneceğiz" pankartının açıldığı eylemde, basın açıklaması okundu. Aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da olduğu kurumlar, flamarıyla ve dövizleriyle katıldılar. Basın açıklamasının bitmesinin ardından kitlenin bir kısmı yürüyüşe devam etti. "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları sıkça atıldı.

Mardin'de Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan gerçekleşen eyleme, Ahmet Türk'ün yanı sıra Tuncer Bakırhan ve Özgür Özel de katıldı. "Kayyumlar gidecek biz kalacağız", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek" sloganları atıldı. Özgür Özel gittikten sonra polis alandaki kitleye saldırdı. Kitle taşlarla karşılık verdi. 9 Kasım'da da toplanan binlerce kişi polis barikatlarını aşarak yürüyüş yaptı. Dem Parti'nin önü ablukaya alındı ve yürüyüşün başlama noktası Karayolları Parkı da polis tarafından bariyerlerle çevrilerek kitlenin girişine izin verilmedi. Bunun üzerine bariyerler önünde toplanan kitle Kürtçe sloganlar attı, marşlar söyledi. DEM Parti Mardin İl Binası önüne kadar yürüyen kitleye Büyükşehir Belediye Başkanı Ahmet Türk konuşma yaptı.

Batman'da kitle yürüyüş yaparak kayyumların geri çekilmesini istedi. Yılmaz Güney Parkı'nda toplanıp Basın Kavşağı'na kadar sloganlarla yürüdü. Kitleye hitaben belediye başkanı Gülistan Sönük açıklama yaptı. Sönük, "Kayyım gidene kadar

direnşimiz sürececek" dedi. Yürüyüşte "Hırsız kayyum", "Kayyum defol", "Direne direne kazanacağız" sloganları atıldı. Batman'da gece yarısı direnişler, polisle çatışmalı şekilde devam etti.

Hafleti'de, TJA belediye önünde açıklama yaptı ve kayyumların geri çekilerek belediye başkanlarının görevlerine geri getirilmesini istedi. Belediye Eşbaşkanı Saniye Bayram konuşma yaptı. Konuşmada kayyumların derhal gitmesi istendi ve engeller kaldırılarak halka hizmetlerine devam etmek istediklerini vurguladı. "Jin, jıyan azadi", "Kayyum gidecek halk kalacak" sloganlarının atılmasının ardından eylem bitirildi.

Protestolar, nöbetler ve yürüyüşler şeklinde devam etti.

Sadece bu kentlerde değil, **Siirt, Ankara, Adana, Van, İzmir, İstanbul'da Kadıköy, Pendik ve Eyüp-Kağıthane'de**, kitle yasakları tanımayarak eylemlere devam etti.

Adana'da yapılan eylemin ardından dağılan kitleye polis saldırdı.

İçişleri Bakanlığı yaptığı açıklamada kayyumlarla ilgili 47 ilde yapılan operasyonlarda 235 kişinin gözaltına alındığını belirtti. Gözaltına alınanlara işkenceler uygulanırken, onlarca tutuklandı.

Nurtepe-Güzeltepe'de Emek ve Demokrasi Güçleri'nin 9 Kasım'da Nurtepe Metrosu'nda yapmak istediği eylem, valilik kararı bahane edilerek engellendi. Kitleyi ablukaya alan polis, eyleme saldırmakla tehdit etti. "Baskılar bizi yıldıramaz" diye sloganlar atarak bu durumu protesto eden grup, yürüyerek Dem Parti Eyüp İlçe binası önüne geldi. "Kayyum halk iradesine darbedir! Kayyumlar gidecek biz kalacağız" pankartı açıldı; açıklama okundu, konuşmalar yapıldı. Eylem sloganlarla bitirildi. Eylemi, Proleter Devrimci Duruş, Dem Parti Kağıthane ve Eyüp İlçeleri, EMEP, SYKP ve TIP düzenledi.

Esenyurt'ta 16 Kasım günü Emek Barış Demokrasi Güçleri tarafından Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda protesto eylemi yapıldı. Eylemde Batman Belediye Başkanı Gülistan Sönük ve CHP Esenyurt Belediye Meclis Üyesi konuşma yaptılar. "Kayyumlar gidecek, biz kazanacağız" sloganlarının sık-

ça atıldığı eylem, konuşmaların ardından sonlandırıldı. Eyleme PDD'nin de içinde olduğu devrimci kurumlar ve partiler, önlük ve flamarıyla katıldılar. CHP'nin Esenyurt'ta akşam saatlerinde gerçekleştirdiği "nöbet eylemi" sürüyor.

TBMM'nin 1 Ekim'deki açılışında, Devlet Bahçeli'nin DEM Parti sıralarına gelip tokalaşması, "yeni çözüm süreci"nin başladığının ilk işaretiydi. Ardından Erdoğan ve Bahçeli'nin açıklamalarıyla, bu durum pekiştirildi.

Son olarak Bahçeli, 22 Ekim'de yaptığı grup konuşmasında, "ne Kandil ne Edirne, adres İmralı'dan DEM'e uzansın" diyerek Öcalan'ı muhatap alacaklarını ilan etti. Sonra vitesi büyüttü, Öcalan'ın "terörün tamamen bittiğini ve örgütün lağvedildiğini" açıklaması durumunda, "umut hakkının kullanımıyla ilgili yasal düzenleme" yapılabileceği, hatta "DEM Parti grup toplantısında konuşabileceğini" söyledi. Böylece Öcalan'ın serbest bırakılması, mecliste konuşması ihtimali bile duyurulmuş oldu.

Bunu Bahçeli'nin "vatan-millet aşkı" için yapmadığını, siyasetle ilgili herkes bilir. Öyleyse neden? **Bahçeli'nin söylediklerinin onda birini söyleyenlerin "vatan haini" ilan edilerek hapse atıldığı bir ülkede, bu kadar yüksek perdeden konuşma ihtiyacı nereden doğdu?** Üstelik Kürt siyasi hareketinin talebi, "Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılсын" en fazla "ev hapsine alınsın" şeklindeydi. Bahçeli ise çıtayı iyice yükseğe çıkardı. Esasında AKP döneminin siyaset yapış tarzına uygundu bu. El yükselterek başlayınca, kitleleri daha azına razı etmek kolay oluyordu. Şimdi de onu yapıyorlar.

Dikkat edilirse, **yine sürekli Öcalan üzerinden konuşuluyor. Kürt halkına yönelik bugüne kadar yaptıkları soykırımın, katliam ve cinayetlerin, asimilasyon ve baskıların hiç sözü edilmiyor.** Daha düne kadar Kürtçe halay çektikleri için insanlar gözaltına alındı. Anadilde eğitim dahil, Kürt halkının talepleriyle ilgili tek bir cümle kurulmuyor. Ülkedeki açlık, hayat pahalılığı, kadın, çocuk, işçi katliamları vb. işçi ve emekçilere dair sorunların lafını bile etmiyoruz.

ABD'nin Ortadoğu planları ve Kürt hareketi

Fakat asıl sorulması gereken soru; AKP-MHP blokunun (adına ne derlerse desinler) yeni çözüm sürecine neden bugün ihtiyaç duyduğudur. **Bu adımın Ortadoğu'da yükselen savaşa ve ABD'nin bu savaşta rolü ile doğrudan bağı var.** ABD, son 20 yılda gerçekleştirdiği işgal ve saldırıların hepsinde başarısızlığa uğradı. Şimdi bunu İsrail üzerinden gidermeye çalışıyor. Ortadoğu'da en büyük hedefi olan İran'ı, Hizbullah'a vurduğu darbelerle, Hamas liderini bizzat İran'da vurarak yıpratma gayreti içinde. Bölgedeki büyük rakibi Rusya'yı Ukrayna savaşı ile oyalıyor. Suriye, Irak ve İran'da kendi işbirlikçilerini palazlandırarak bölgede hegemonyasını kurmaya çaballıyor.

Bu üç ülkede önemli bir Kürt nüfus var ve PKK'nin belli bir gücü bulunuyor. Dolayısıyla ABD'nin Ortadoğu savaşında ve planlarında Kürtler ve PKK önemli bir yer tutuyor. Özellikle Suriye'de, PYD üzerinden varlığını sürdürebiliyor. Kuzey Suriye olarak anılan Rojava'da, kendine bağlı yönetim kurmak, kalıcılaştırmak istiyor. Fakat o bölgede yerel seçimlerin yapılmasını bile Türkiye

Yeni "çözüm süreci" kimin ihtiyacı?

geciktiriyor. **ABD emperyalizmi, PKK ve PYD'ye dair atacağı her adımda Türkiye ile karşılaşmak istemiyor. Bunun formülü de -geçmişte yaptıkları gibi- PKK'nin Türkiye'deki faaliyetlerini durdurması karşılığında Öcalan'ın tecridinin kaldırılması.** Elbette Türk egemenlerine Suriye ve Irak'ta yeni yatırım alanları açıp, ağızlarına bir parmak bal çalarak... Hatta İran'a dair planlarının içine katarak...

ABD açısından PYD ile kurduğu ilişki sarsılmaz değil. **PYD'nin içinde Rusya ve Suriye ile bağlarını güçlendirme yanlısı olanlar da var. Nitekim Rusya ile de görüşmeleri sürdürüyorlar.** ABD'nin Türkiye yüzünden Rojava'da atacağı adımlarda her gecikme, Rusya'nın işine yarıyor. Onun için daha fazla beklemeye tahammülü yok.

Diğer taraftan, İsrail'in Gazze ile sürdürdüğü savaş Lübnan'a sıçradı. Sıradaki hedefin İran olduğu biliniyor. Ancak bugünkü dengeler içinde, İsrail'in doğrudan İran ile bir savaşa girişmesi, önemli riskleri barındırıyor. **Olası İran savaşında, Türkiye'nin de, Kürt hareketinin de ABD'nin yanında olması, dengeleri önemli oranda değiştirecektir. ABD emperyalizminin bugünkü çabasında, bunun da önemli bir payı vardır.**

ABD emperyalizmi AKP-MHP blokunu öylesine köşeye sıkıştırmış olmalı ki, ardarda ve üst perdeden hamlelerle hızlı bir açılış yapıldı.

"Çözüm" kimin için?

AKP-MHP bloku bu adımları, tabii ki, en az bir dönem daha işbaşında kalma karşılığında atıyor. ABD ile yapılan pazarlıkta bu vardır. Yönetimi değiştirecek boyutta toplumsal bir patlama olmadığı sürece, hem ABD hem işbirlikçileri, süreci AKP-MHP ile yürütmekte sakınca görmezler. Zaten ilk açıklamaları Bahçeli'nin yapması da, olası tepkileri nötralize etmek içindir.

Türkiye bu süreci yakın geçmişte yaşadı. O zamanki "çözüm süreci"nin başlaması da, bitmesi de doğrudan Suriye ile bağlantılıydı. Şimdi benzer bir döngüye giriyoruz. "Aynı suda iki kez yıkanılmaz." Mutlaka farklılıkları olacaktır. Fakat Marks'ın Hegel'e atıfla söylediği gibi; "tarihte yaşanan benzer olayların ilki trajedi ise, ikincisi komediye dönüşür."

Elbette Öcalan'ın tecridi kaldırılсын,

serbest bırakılсын. Ama Kürt halkının tek talebi bu olamaz! Keza Türk, Kürt, bu coğrafyada yaşayan halkların temel sorunlarının çözümünde tek adım atılmadan, "barış"tan, "çözüm"den söz edilemez! Dünyada ve ülkemizde her "çözüm", "barış", "demokrasi" sözlerinin arkasından nasıl büyük bir yıkım ve katliamın yaşandığını biliyoruz. Çok değil, 7 Haziran 2015 ile 1 Kasım 2015 seçimleri arasında başta Kürt illeri olmak üzere ülke çapında yapılan katliamları unutmamak.

Başlıktaki sorumuza dönersek; yeni "çözüm süreci"ne en başta ABD emperyalizmi ihtiyaç duyuyor. İkinci olarak da ayağının altındaki top-rağın her geçen gün kaydığını gören AKP-MHP bloku. Yoksa Bahçeli, bugüne dek "bebek katili" dediği Öcalan'ı muhatap alıp, "umut hakkı"ndan söz eder miydi? "Çözüm süreci"ni kimlerin dillendirdiğine bakmak bile, neye-kime hizmet ettiğini görmek için yeterlidir.

* * *

Türkiye tarihinin en büyük katliamlarını, hak gasplarını yapan, açlık ve işsizlik rekorları kıran, halk desteğini yitirmiş, her yanından dökülen bir yönetimi, bir dönem daha ayakta tutmak; böyle bir stratejinin bir parçası olmak, Kürt halkı başta olmak üzere tüm halka zarar verir. Gezi Direnişi'nin "çözüm süreci" uğruna nasıl zayıf düşürüldüğünü bizzat yaşadık. Sonrasında ülkenin nerelere sürüklendiğini hep birlikte gördük.

Bugün işçilerin ayağa kalktığı, her kesimin sokağa döküldüğü bir ortamda, yeniden "çözüm", "barış" diyerek bu yönetime kan taşınmak, yanılığın ötesinde suçtur! Bunun vebali de büyüktür!

Emperyalistlerin planlarına, egemenlerin sözlerine değil, halkın gücüne güvenelim! O gücü açığa çıkaracak, örgütleyecek, birleştirecek çabalara ortak olalım! Tarihin binlerce kez kanıtladığı gibi, birleşik-örgütlü bir halkı kimse yenemez!

22 Ekim 2024 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Gazi Mahallesi'nde 16 Kasım günü kayyum protestosu

Sultangazi Demokrasi Güçleri adına organize edilen eylem, Yunusemre Mahallesi Aşık Veysel Parkı'nda gerçekleştirildi.

Eylemde "Sultangazi kayyumlara karşı ses ver" pankartı açıldı, çeşitli sloganlar atıldı. Bir saat süren eylemde katılan kurumlar konuşma yaptı, ardından ortak açıklama okundu. Proleter Devrimci Duruş, ESP, SMF, EMEP eyleme flamalarıyla katıldı.

Madenciler yeraltında eylemde

Ankara'da Çayırhan Termik Santrali'nde çalışan 500 madenci, 20 Kasım'da kendilerini maden ocağına kapatarak eyleme başladı. Türkiye Maden İşçileri Sendikası'na üye işçiler, çalıştıkları ocağın özelleştirilmesinin gündemde olduğunu, buna tepki için eyleme başladıklarını açıkladılar.

Sendika maden ocağında yeraltında 1.300, yer üstünde ise 800 işçinin çalıştığını, madenin özelleştirme ihalesine ilişkin şartnamede bu işçilerin durumuna ilişkin hiçbir maddenin olmadığını, bu nedenle ciddi bir işçi kıyımının gündemde olduğunu söylüyor.

İhale şartnamesinde işçilere ilişkin tek vurgu, lojmanların 4 ay içinde boşaltılmasına dönük olarak yapılmış. Lojmanlarda 800 işçi kalıyor ve bu işçiler özelleştirme sonrasında doğrudan çıkartılacaklar. Diğer taraftan, şartnamede işçilerin bu güne kadar kazanılmış haklarının ne olacağına ilişkin hiçbir belirleme yok. Kaç işçi işten çıkartılacak, kalanlar hangi koşullarda çalışmaya devam edecek, kazanılmış haklarının hangileri sürdürülecek gibi konular tam bir belirsizliğe bırakılmış. Özelleştirmeler söz konusu olduğunda ilk önce "işçi maliyetlerini kısmak" gündeme geldiği için, işçilerin büyük zarar göreceği aşikar.

İşçiler bir yandan özelleştirmeyi durdurabilmek için mücadele ediyorlar; diğer yandan kazanılmış haklarını korumaya, kendi geleceklerini güvence altına almaya çalışıyorlar. Önce Tes-iş sendikası ile Türkiye Maden-iş sendikası birlikte bir miting düzenlediler. Bu yetmeyince maden işçileri yeraltına indi.

Çayırhan Termik Santrali, 1978 yılında faaliyete başlayan bir kamu kurumu. 1996 yılında "yap-işlet" kapsamında Ciner Grubu'na ait Park Termik Elektrik Sanayi ve Ticaret AŞ'ye devredilmiş. Ciner ile anlaşma sona erdiği için, Haziran 2020'de, yeniden kamuya bırakılmış; ancak Kasım 2021'de Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kararı ile, santralin arazileri ve maden sahaları bir bütün olarak yeniden özelleştirme kapsamına alınmış.

Son 1,5 aydır, özelleştirme için ihale şartnamesi hazırlanmış ve süreç başlatılmış. Aralık 2024'te yapılacak ihale için 13 firmanın adı geçiyor. Yıllık 5 milyar kilowatt saat üretim yapan işletme, ülkenin enerji ihtiyacının önemli bir kısmını karşılıyor.

Kamunun elindeki en önemli termik santralin özelleştirilmesi karşısında işçiler direniyor. Yerin altında, en ağır koşullarda çalışan işçiler, şimdi kendi geleceklerini ve kazanılmış haklarını güvence altına almak için mücadele ediyor.

İstanbul'da işçi-emekçi mitingi ve grev ziyaretleri

İşçi ve emekçilere dönük siyasi-ekonomik saldırılara karşı, İşçi Emekçi Mitingi bileşenleri tarafından 20 Ekim 2024'te Kartal'da miting yapıldı.

Kartal Başak Marmaray İstasyonu'nda toplanan bileşenler, en önde ortak pankartın arkasında flamalarıyla kortej oluşturdular. Direnişteki As Plastik ve Polonez işçileri, kortejin önünde yürüdüler. Ortak pankartın arkasında ise İEB bileşeni kurumlar sıralandı. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı ve direnişteki işçiler selamlandı.

Miting devrim ve sosyalizm şehitleri şahsında saygı duruşuyla başladı. **İEB adına hazırlanan ortak metin okundu. Sırasıyla As Plastik, Perfetti, Polonez Gıda, belediye işçileri, inşaat işçileri, kadın örgütleri ve çevre örgütleri adına konuşmalar yapıldı. Grup Vardiya'nın verdiği dinleti ve çekilen halaylarla miting bitirildi.** Mitinge Proleter Devrimci Duruş ve Devrimci Sendikalar Birlik de flamalarıyla katıldılar.

Miting öncesi direniş ziyaretleri

İşçi Emekçi Mitingi bileşenleri, miting öncesi direnişte olan işyerlerini ziyaret etti ve mitingin duyurusunu yaptı. İlk önce İstanbul Kıracı'ta bulunan, **Perfetti van Melle** direnişçisini ziyaret edildi. İşten atılan işyeri temsilcisi Ayhan Yaylalı, ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı Tek Gıda-iş sendikasında örgütlendikleri için işten atıldığını ve direnişe geçtiğini söyledi. Kendisiyle beraber başka işten atılan işçilerin de olduğunu fakat onların tazminatlarını alarak gittiklerini söyleyen Ayhan, ilk günlerde her gün direnişte olduğunu, artık hafta sonları direniş çadırını kurduğunu belirtti. Sendika yetkisini aldıklarını ve patronun yetkiye itiraz ettiğini mahkemenin devam ettiğini söyledikten sonra, sendikanın işyerine gireceğine ve kendisinin de işe geri döneceğine inancının tam olduğunu ifade etti. Perfetti, Vivident ve Mentos markasıyla sakız, şeker üretim yapıyor.

Ardından **As Plastik** işçilerinin grev çadırı ziyaret edildi. Petrol-iş sendikasında örgütlenen işçiler, patron TİS görüşmesine oturmadığı için greve gittiler. İşçiler, grev yerinde bir yaşam da kurmuşlar. Grev çadırını tahta parçalarıyla "gecekonduyu" çevirmişler adeta. "Direniş-kondu" dediğimiz çadırın dış cephesine sloganlar ve grevin geldiği gün yazılmış. İşçiler, patronla hiçbir görüşme yapılmadığını, süreç içerisinde bazı işçilerin patronun verdiği ücret teklifini kabul ederek, sendikadan istifa ederek işe

geri döndüklerini; bu kadar fire vereceklerini ön gördüklerini, bu yüzden morallerinin bozulmadığını söylediler. Ayrıca dışardan işçi getirerek üretim yapmaya çalışıldığını, getirdiği işçileri servislerle arka kapıdan fabrikaya soktuklarını, avukatların girişimiyle müfettişler geldiğini, makinaların mühürlendiğini, patronların mahkemeye itirazı üzerine 3-4 saat içinde mühürlerin kaldırıldığını belirttiler. Fakat avukatın yeniden girişimde bulunacağını söylediler. Üretim, sendikadan istifa ederek işe geri dönen işçiler üzerinden çok sınırlı bir şekilde yapılıyor.

Son olarak Polonez işçilerinin direnişine gidildi. Çok geniş bir alan polis bariyerleriyle çevrilmişti. Yine polis bariyerlerinden oluşturulmuş koridorun içinden direnişçi işçilerin yanına gidiliyordu. Polonez işçileri de fabrikanın önünde kendilerine bir yaşam alanı oluşturmuşlar. Tek Gıda-iş sendikasında örgütlü olan Polonez işçileri, ilk günün coşkusundan bir şey kaybetmeden direniş sürdürüyor. İşçiler patronla herhangi bir görüşme yapılmadığını, patronun görüşmeye yanaşmadığını söylediler. Çok kararlı olduklarını belirten işçiler, 20 ilde eş güdümlü Polonez ürünlerini boykot çağrısı yapacaklarını, ayrıca önümüzdeki günlerde Ankara yürüyüşü planladıklarını belirttiler.

Her üç direniş yerine İşçi Emekçi Mitingi bileşenleri pankartı açılarak gidildi ve yapılan konuşmalarda direnişçilerin yanında olduğu belirtildi, işçi-emekçi mitingine davet edildi.

İşçi Emekçi Birliği'nden grev ziyareti

İşçi Emekçi Birliği 31 Ekim'de **Polonez ve As Plastik** işçilerinin direnişini ziyaret etti.

Önce İstanbul Çatalca'da bulunan, Tek Gıda-iş sendikasında örgütlendikleri için işten atılan ve fabrika önünde direnişlerini sürdüren Polonez işçileriyle buluştu. Polonez işçilerinin direnişi 100. gününe varmıştı. Birlik adına yapılan konuşmada işçilerin direnişi selamlandı, dayanışma içinde olunacağı belirtildi. Direnişçi işçiler de fabrika önündeki direnişin yanı sıra Polonez ürünlerine boykot faaliyetinin devam ettiğini, sendikalı olarak işe geri dönene kadar mücadeleye devam edeceklerini söylediler. Ardından Hadımköy'de bulunan ve grevlerinin 43. gününde olan As Plastik işçilerinin fabrika önündeki grev çadırı ziyaret edildi. Grev yerine gitmeden önce, patronun grev kırıcı olarak çalıştırdığı işçilerin içerde iş durdurdukları haberi alınmıştı. İşçiler, kendileriyle beraber greve çıkan

bazı işçilerin, patronun tekliflerine kanarak işbaşı yaptıklarını; ancak dışarıdan grev kırıcı olarak getirilen işçilerle birlikte bugün üretimi durdurduklarını anlattılar. Fabrikada üretim yapılmadığını, patronların içerideki işçilerle peşpeşe toplantı yapmalarına rağmen sonuç alamadıklarını söylediler.

Her iki direniş yerine belli bir mesafeden pankart açılarak sloganlarla yürüyerek gidildi.

Genel-İş ve İşbirlikçi Sendikaların Durumu KAZANMANIN YOLU

Genel-İş sendikasının örgütlü olduğu CHP'li belediyelerde İstanbul başta olmak üzere peşpeşe grevler yaşandı. Fakat Genel-İş Genel Merkezi, şube yöneticilerini atlayarak ve işçilerin onayını almadan, onların iradesini yok sayarak TİS'leri imzaladı. Gerek ücretlerde gerekse sosyal haklarda, işçilerin talepleri ile imzalanan sözleşme arasında neredeyse yarı yarıya fark var.

Önce Kartal belediye işçileri greve gitti, ardından Ataşehir, Maltepe ve İzmir-Buca belediye işçileri... Kartal belediye işçilerinin grevi, kısa sürede etkisini gösterdi. **CHP ve belediye yönetimi grevi bitirmek için işten atma tehdidi dahil her türlü baskıyı devreye soktu. "Kayyum gelecek" söylentisi yaydılar. CHP meclis üyeleri grev kırılcılığına soyunarak, çöp toplamaya girişti. CHP'nin diğer belediyeleri de Kartal'ın çöpünü toplayarak grev kırılcılığı faaliyetini daha da genişletti.** Fakat ne yaptılarsa işçilerin kararlılığını kıramadılar. Satış sözleşmesini de kabul etmeyen işçiler fiili grevle direnişlerine devam ettiler.

Genel-İş'in İstanbul-Anadolu yakası 1, 2, 3 ve 4 no.lu şubeleri de, Kartal Belediyesi'nin önünde toplanarak satış sözleşmesini kabul etmeyeceklerini ve 4 şube olarak süresiz iş bırakacaklarını açıkladı; fiili greve başladı. Bu grevli dayanışma, CHP yönetimini panikletti. Bir günlük fiili grevin ardından; *"belediyenin Ocak ya da Şubat ayında, Kartal Belediye işçileri ile ek protokol imzalayacağı, aylardır ödenmeyen mesai alacaklarının bir kısmının ödeneceği ve işten atılan işçilerin geri alınacağı"* sözünün verilmesinin ardından, Genel-İş Anadolu yakası şubeleri direnişin bittiğini, işbaşı yapılacağını açıkladı.

Ataşehir, Maltepe ve Buca belediye işçilerin grevlerinde de, Genel-İş Genel Merkezi yine işçilerin iradesini yok sayarak satış sözleşmesine imza attı. İşçiler buna karşı tepkilerini, fiili grevle ortaya koydular. Buralardaki fiili grevler daha kısa sürdü. Genel İş'in Buca belediyesindeki işçi temsilcileri ise, satış sözleşmesine tepki olarak istifa ettiler.

SODEM-SEN'in misyonu

CHP'li belediyelerde TİS görüşmeleri, belediye adına SODEM-SEN (Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası) tarafından yürütülüyor. **Bu ayrıştırma yöntemiyle işçiler, doğrudan belediye başkanı ile karşı karşıya gelmiyorlar. CHP'li belediye başkanının hem kendisini seçen kitleye, hem de sefalet ücreti dayattığı işçiye "sizinle bir sorunum yok, benim elimde değil" diyebilmesinin zemini oluşturuluyor.** Böylece işçilere ağır koşullar dayatılırken, belediye başkanı kendisini

CHP'liler basın önünde "işçi dostu" görünüp emekten yana nutuklar atarken, kendi belediyelerinde işçi sömürsünü pervasızca sürdürebiliyorlar. Ve CHP ile işbirliği halinde belediyelerde örgütlenen işbirlikçi-uzlaşmacı sendikacılar, gece yarısı sözleşmeleri ile işçileri satıyorlar.

aklayıp, hiçbir sorumluluk üstlenmeden, kenara çekilebiliyor.

CHP'li bürokratlar basının önünde "işçi dostu" görünüp emekten yana nutuklar atarken, kendi belediyelerinde işçi sömürsünü pervasızca sürdürebiliyorlar. Ve CHP ile işbirliği halinde belediyelerde örgütlenen işbirlikçi-uzlaşmacı sendikacılar, işçilerin aidatları ile kasalarını şişirirken, gece yarısı sözleşmeleri ile işçileri satma olanağını kullanıyorlar.

CHP elinde bulundurduğu tüm belediyelerde tek bir sözleşme dayatıyor. SODEM-SEN, sözleşmeyi imzaladıkları belediyeyi değil, doğrudan CHP'nin Genel Merkezi'ni temsil ediyor ve onun adına masaya oturuyor. Söz konusu belediyelerde hangi sendika örgütlü olursa olsun, imzaladıkları sözleşme değişmiyor.

Örneğin Gaziosmanpaşa, Tuzla, Bayrampaşa, Eyüpsultan, Beykoz, Üsküdar belediyelerinde Hizmet-İş örgütlü. Buralarda da neredeyse aynı sözleşmeye imza atılmış. Diğer yandan Hizmet-İş'in örgütlü olduğu AKP'li Bağcılar, Bahçelievler, Ümraniye, Kağıthane, Pendik ve Esenler, Kağıthane ve Ümraniye belediyelerinde imzalanan yüzde 40'lık ücret artışı, Genel-İş'le aynı orana denk geliyor. İki sendika sözbirliği etmişçesine davranıyor adeta. Başka bir ifadeyle *CHP elindeki bütün belediyelere merkezi sözleşme dayatıyor, her iki sendika da bunu kabul ediyor.* Ve belediyenin CHP ya da AKP'nin elinde olması, işçilerin durumunda bir değişiklik yaratmıyor.

Asgari ücret'in 30 bin TL olmasını savunan CHP, kendi belediyelerinde ücretleri 30 bin TL civarında tutmayı hedefliyor belli ki.

Genel-İş CHP'nin arka bahçesi olursa...

CHP'li belediyelerdeki son TİS süreci, Genel-İş Genel Merkezi'nin işçinin çıkarını değil, CHP'nin

çıkarlarını esas aldığını gösteriyor. Bu, yeni bir durum da değil. Geçmişe dayanan bir arka planı, bir tarihsel zemini var.

CHP'nin DİSK üzerindeki etkisi, uzun yıllardır sürüyor. DİSK içerisinde en fazla üyeye sahip Genel-İş'in örgütlenme alanlarını ise, ağırlıklı olarak CHP'li belediyeler oluşturur. Ayrıca DEP'in belediyelerinde de Genel-İş örgütlü.

Genel İş, bu partilerin yönlendirmesiyle, sözkonusu belediyelerde örgütlenebiliyor. **Emek harcamadan, kavgasını vermeden yetki sahibi oluyor. Böyle olunca, işçilerin talebinden ziyade, belediye yönetimlerinin çıkarlarını esas alıyor.** Çünkü *"bu sendikayı biz getirdik, bizim sayemizde buradasınız"* yanıtını alacağını biliyor. Dolayısıyla ipler CHP'nin eline geçiyor.

Ayrıca bazı Genel-İş yöneticileri, CHP'nin bazı birimlerinde yöneticilik de yapıyor. Bir işçi sendikası yöneticisi, işçinin patronu konumunda olan bir yerde yönetici olursa, hele oradan ticari ilişkiler, kişisel ikballer elde ederse, doğal olarak önceliği işçiler değil, çıkarları olur. Bu çark sökölüp atılmadan, işçilerin çıkarları savunulamaz.

Kazanmanın yolu:

Taban örgütlerini güçlendirmek

Patronlar örgütlü ve merkezi davranıyor. CHP bile kendi belediyelerinde merkezi sözleşmelerle hareket ediyor. Onlar böyle davranırken, işçilerin örgütü olan sendikaların çoğu işçilerin yanında değil, patronların işbirlikçisi durumundalar.

Belediyelerde grev sürecine girildiğinde, yasal süreci son gününe kadar beklemeden 4 şubede aynı gün greve çıksaydı, satış sözleşmesi önlenebilirdi. Farklı tarihlerde greve çıkılması, birleşik mücadelenin örülmesini ve grev sürecini zayıflatan bir rol oynadı.

İşçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesinde, sendikaların başına çöreklenmiş işbirlikçi sendikacılar da hedef tahtasındadır. **İşbirlikçi, bürokrat sendikacılar sendikaların başında kaldıkça, belediye işçilerin örneğinde olduğu gibi, ihanetler, TİS satışları bitmez.**

Sınıf mücadelesini ilerletmek, yeni haklar elde etmek için, işyeri komitelerini işlevli kılmak ve sürekliliğini sağlamak gerekiyor. **Taban komitelerini çoğaltmak, birbiriyle koordineli hale getirmek ve sendika yönetimlerini devrimci işçilerden oluşturmak, başarının olmaz olmazlarıdır.**

Sınıf bilinciyle örgütlenmiş işyeri komiteleri, herhangi bir ihanet ve satış sürecinde inisiyatif devralıp işbirlikçi sendikacılara rağmen grev ve direnişi büyüterek yola devam etmelidir.

Eğitimde dinci-gerici saldırısının yeni hamlesi: Öğretmenlik Meslek Kanunu yasalaştı

AKP'nin öğretmenlere dönük gerici saldırısının yeni ve daha kapsamlı biçimi olan Öğretmenlik Meslek Kanunu (ÖMK) yasalaştı.

ÖMK görüşmeleri, geçtiğimiz yaz dönemde eğitim sendikalarının Meclis Parkı'nda gerçekleştirdiği nöbet, devletin saldırısına uğrayan kitlesel eylemler ve halkın giderek artan tepkileri sonucu ertelenmişti. 1 Ekim'de meclisin açılmasıyla yeniden meclis gündemine giren ÖMK; 10 Ekim'de AKP milletvekillerinin çoğunluk oylarıyla meclisten geçti.

Yasalaşan ÖMK'ye göre; eğitim fakülteleri fiili olarak işlevsiz hale getirildi ve öğretmeni "eğitecek" kurum olarak Milli Eğitim Bakanlığı belirlendi.

Gerici müfredata uyum sağlamayan, öğretmen olamayacak

Buna göre bir öğrenci önce üniversite sınavını kazanarak bir eğitim fakültesinde 4 yıl boyunca eğitim görecektir. Bir öğretmen olarak diplomasını aldıktan sonra KPSS'ye girecek. **KPSS'yi de kazanırsa bu defa Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı olarak kurulan "Milli Eğitim Akademisi"nde yeniden "öğrenci" gibi eğitim almaya devam edecek.** 4 dönem sürecek bu eğitim sırasında, Milli Eğitim Bakanlığı'nın belirlediği "yeterlilik" düzeyine ulaşmaya çalışacaklar. Bu "yeterlilik" kriterleri nedir, neye göre belirlenmektedir; zaten eğitim fakültesini bitirmiş olan bir öğretmen, hangi konuda yeterli hale getirilecektir; bunlar belli değil. Belli olan, burada dinci-gerici eğitim sisteminde "uyumlu" öğretmenler yetiştirecekler.

Bu 4 dönemlik eğitim sürecinde, her dersten 2 sınava girecek olan öğretmenlerin başarısız olmaları halinde akademi ile bağları kesilecek. 4 dönemlik eğitim süresince öğretmenler devlet memuru olarak kabul edilmeyecek; **başarılı olmaları durumunda sözleşmeli öğretmen olarak atanacaklar, 3 yıl sözleşmeli olarak çalıştıktan sonra kadroya geçebilecekler.** 4 dönemlik eğitim süresince öğretmenlere asgari ücrete yakın (şu anda 23 bin TL olarak belirleniyor) bir maaş ödenecek.

Daha da önemlisi, **Milli Eğitim Akademisi'ne girmek için, Eğitim Fakültesi mezunu olmak gerekmiyor. Herhangi bir 4 yıllık fakülte mezunu da (mesela İlahiyat Fakültesi mezunları), KPSS'yi kazandıktan sonra Milli Eğitim Akademisi'ne giderek öğretmen olabilecek.**

Burjuvazinin son 20 yıldır AKP eliyle gerçekleştirdiği eğitimde özelleştirme-dincileştirme

politikalarının en büyük basamağını Milli Eğitim Akademileri oluşturacak böylece. Dinci-gerici ideoloji temelinde bir eleme ve ayıklama faaliyeti yürütülecek bu akademilerde. Bugüne kadar KPSS'lerde soru çalarak kamuda kadrolaştılar, yetmedi; mülakatlarda elediler, yetmedi; güvenlik soruşturmaları ve arşiv araştırmaları ile elediler, yetmedi... Her tür yöntemle eğitim fakültelerini ve öğretmenleri mutlak kontrol altına alamadıkları için, böyle bir yöntem buldular.

Artık AKP ile uyumlu olmayan öğretmenin, kamuda göreve başlaması ihtimali tümüyle kaldırıldı.

Öğretmenler dinci-gerici saldırılara itiraz edemeyecek

Eğitim fakültesinden mezun olan "aday öğretmen"in 4 dönem boyunca 23.000 TL ile geçinmesi isteniyor. Akademiden mezun olmayı başarırsa, 3 yıl boyunca sözleşmeli olarak kamuda görev yapacak. Sözleşmeli öğretmenler, bu 3 yıl boyunca tayin isteyemeyecek, üstelik kadrolu öğretmenlere göre daha az maaş alacak.

Sözleşmeli olarak çalışmaya başladıktan sonra, daha bağlayıcı hale getirilen disiplin hükümleri devreye girecek. Öğretmen, AKP'nin istediği gibi bir öğretmen olmuyorsa kamuda öğretmen olarak çalışması imkansız hale getirilecek. Muhalif öğretmenler üzerinde baskı arttırılacak, meslekten uzaklaştırılmaları kolaylaştırılacak.

ÇEDES gibi protokollerle, idari amir tarafından öğretmenlik mesleği dışında dayatılan görevler artacak. Öğretmen; mesleğinin bir gereği olmayan, keyfi görevlendirmeyi kabul etmediği; ya da "çocukları camiye götürmek" gibi dayatmalara uymadığı takdirde ise okul müdürünün yazdığı olumsuz rapor sayesinde soruşturmayla uğrayacak, sürgün alacak, meslekten men edilecek. Kamuda muhalif hiçbir öğretmen kalmayana kadar bu uygulamalar devam edecek.

Ataması yapılmayan ve günümüzde sayıları 500 bine ulaşan özel sektör eğitim

emekçilerine her sene onbinlercesi daha eklenecek. Bütün bir eğitim alanı sermayenin tekeline devredilecek. Belirli süreli sözleşmelerin geçerli olduğu özel sektör eğitim piyasasında kıdem tazminatı diye bir şey olmayacak. Kazanan sadece sermaye olacak.

Taban Maaş haklarını geri almak için 52 gün boyunca eğitim nöbeti tutan özel sektör öğretmenlerinin talepleri de ÖMK'de yer almadı. Kamuda çalışması imkansız hale getirilen eğitim emekçilerinin geleceği, asgari ücret oranında maaşlarla özel sektör patronlarına yem edildi.

Öğretmenlik, hiyerarşi ile ayrıştırılacak Kamudaki öğretmenler, öğretmen- uzman öğretmen- baş öğretmen gibi unvanlarla ayrıştırılacak. Öğretmenlerin birlikteliği ve örgütlülüğü bu kariyer basamaklarıyla rekabete dönüştürülmeye çalışılacak.

Bütün bunların yanında **"Öğretmenlik Meslek Kanunu" olarak yasalaşan şey, bir "meslek kanunu" değildir.** Öğretmenlik mesleğini tanımlamayan kanun; öğretmenliğin temel özellikleri, görev ve sorumluluklar, mesleki haklar, sosyal haklar, örgütlenme özgürlükleri gibi konulara da hiçbir şekilde yer vermiyor.

Eğitim sendikalarının mücadelesi sonucu ÖMK'nin 34.maddesi ise kanundan çıkartıldı. 34. Madde şöyleydi: *"Bakanlık müfettişi veya eğitim müfettişi tarafından haklarında yapılan denetim ve inceleme sonucunda öğretmenlik mesleği yeterlikleri çerçevesinde görevini yerine getirmeye yetersizliği tespit edilen kadrolu öğretmenler, Akademi tarafından eğitime alınır. Bunlar, düzenlenen eğitimin tamamlanmasını takip eden eğitim öğretim dönemi içerisinde ilk denetime görev almayan Bakanlık veya eğitim müfettişlerince yeniden değerlendirmeye alınır. İkinci değerlendirme sonucunda da yetersizliği tespit edilenler, genel idare hizmetleri sınıfında durumlarına uygun kadrolara atanır."*

Kadrolu öğretmenlerin, idari amirin olumsuz raporu sonucu geri hizmete alınmasını sağlayacak olan bir madde; mücadele sonucu kanundan çıkartılmıştır; ancak öğretmenlik mesleğine açık bir saldırı olan bu kanun kabul edilmiştir.

AKP açıkça diyor ki; ya benim istediğim gibi bir öğretmen ol ya da sermayenin çarkları arasında yok ol. Önümüzdeki dönemde AKP'nin ve temsil ettiği burjuvazinin gerici saldırılarına karşı mücadele, daha da büyütülerek sürdürülmelidir.

Öğretmen mülakatları emek gaspidir

Milli Eğitim Bakanlığı 25 Ekim'de mülakat sonuçlarını açıkladı. Bir "müjde" olarak ise 20 bin sözleşmeli öğretmen ataması yapılacağını duyurdu. AKP yönetimi, kendisi için olağan olan usulsüzlüklerine yeni bir halka daha ekledi.

Seçimden önce mülakatların kaldırılacağını söyleyen AKP, 2023 yılında açıklanan karar kapsamında "KPSS sonucu yüzde 50, sözlü mülakat sonuçları yüzde 50" oranında atamalarda etkili olacak şekilde mülakatları gerçekleştirdi.

Sadece bu sene 23 bin öğretmen emekliye ayrılmışken ve genel öğretmen açığı yüz binlerle ifade edilirken; yaklaşık iki senedir öğretmen ataması yapılmamaktadır; atanacak öğretmen sayısı da 20 bin olarak belirlenmiştir. Mülakatlar sayesinde atanacak 20 bin öğretmen, tabii ki AKP'nin istediği gibi öğretmenler olacaktır!

Yapılacak atama, emekli olan öğretmenlerin açığını bile kapatmıyor. Sayıları 1 milyona yaklaşan öğretmen adayı mağdur ediliyor ve eğitimde nitelik sorunu, çocukların nitelikli eğitime ulaşamaması her geçen gün derinleşiyor.

Mülakat mağdurları eylemde

Yıllardır atama yapılmaması ve nitelikli eğitime ulaşamama bir sorun olarak dururken; yapılacak olan 20 bin sözleşmeli öğretmen atamasının mülakat sonuçları da şaibeli.

25 Ekim'de mülakat sonuçlarının açıklanmasının ardından, öğretmenler tepki göstererek eylemler gerçekleştirdi. Çeşitli illerde Milli Eğitim Müdürlükleri önünde nöbet eylemine başlayan, Beyazıt Meydanı'nda eğitim sendikaları ile birlikte basın açıklaması yapan ve son olarak eylemlerini Milli Eğitim Bakanlığı önüne taşıyan mülakat mağduru

öğretmenlerin KPSS puanları ve mülakat sonuçları arasında ciddi tutarsızlıklar vardır.

KPSS puanına göre kontenjan içerisinde gözükken ve girdiği sözlü mülakatta görevli komisyon tarafından "Aramıza Hoş Geldiniz" denilen öğretmenler; verilen düşük mülakat puanları sonucunda kontenjan dışına atılmış ve atanmaları engellenmiştir.

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, mülakatlar sonucunda sıralamadaki yeri değişen ve kontenjan dışında kalan öğretmen sayısının 1100 olduğunu açıklıyor; CHP'nin açıkladığı rakam ise 5 bin. KPSS'yi geçen ve kontenjan listesine alınan 60 bin öğretmen sözkonusu. Bakan Tekin'in açıklamasını doğru kabul etsek bile, 1100 öğretmenin "kaderi", mülakatı yapan ekibin inisiyatifi ile yokedilmiş durumda.

Zaten, mülakatlarda görevli komisyonların değerlendirmeleri, hiçbir kriter uymadan, illere göre, hatta yan odaya göre bile değişim gösterebiliyor. Bir kez daha görülüyor ki, mülakattan geçebilmek için, AKP'nin istediği gibi bir öğretmen olmak gerekiyor.

Mülakat, eğitimde kadrolaşmadır

Öğretmen atamalarının sınavla yapılması; cezaevlerindeki en büyük katliam olan "Hayata Dönüş Operasyonları"nın baş aktörlerinden Devlet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün başında olduğu personel reformuyla ortaya çıktı. İlk kez 1999 yılında Devlet Memurluğu Sınavı (DMS) adı altında yapıldı. 2001 yılında sınavın adı Kurumlar İçin Merkezi Eleme Sınavı (KMS) oldu ve ilk ve son kez uygulandı. **2002 yılından itibaren ise Kamu Personel Seçme Sınavı (KPSS) olarak uygulanıyor. Uygulandığı her yıl, sınav sorularının çalınmasıyla, atamalarda**

torpil ile gündeme gelen KPSS'ye, 2016 yılında OHAL kapsamında 668 sayılı KHK ile sözlü mülakatın da eklenmesiyle, muhalif bir öğretmenin kamuda çalışması imkansız hale getirildi.

Göreve getirildiği günden beri özellikle eğitim alanında kendi kadrosunu yaratmaya çalışan AKP; OHAL sonrasında başlattığı sözlü mülakatlar ile bu alandaki en büyük adımı attı. Muhalif öğretmenlerin ihraç edilmesi ile boşalan kadroları kendi kadroları ile doldurdu ve ÇEDES, MESEM, son olarak "Maarif Modeli" gibi dinci-gerici uygulamaların önünü açtı.

AKP hükümetinin yeterli atamayı yapmamasının bir sebebi de, özel sektörün önünü açmaktır. **Sayıları bir milyona yaklaşan atama bekleyen öğretmeni, özel sektör patronlarının ve sermayenin sömürü çarklarına itmektir.**

Özel okullar ilk kurulmaya başladığında, öğretmenleri bu alana çekebilmek için maaşlar yüksek tutulmuş ve bu durum Taban Maaş Yasası ile güvence altına alınmıştı. Alanda belli bir doygunluk oluştuktan sonra, kamudaki atamaların azaltılması, özel sektördeki ücretlerin düşmesi gibi çok yönlü saldırı dalgaları başlatıldı.

Taban Maaş Yasası kaldırıldığından beri AKP ve temsil ettiği sermaye çok daha pervasız bir şekilde; kamu öğretmen atamalarını kısıyor, kamuya kendi kadrolarını dolduruyor, dinci-gerici uygulamalarını hayata geçiriyor ve her sene yüz binlerce öğretmeni özel sektörde asgari ücret düzeyinde maaşlara mecbur bırakıyor.

Karadeniz'de doğa talanına karşı mücadele

Karadeniz'de doğa talanına karşı yaşam alanlarını savunan halkın eylemleri sürüyor.

28 Ekim'de Trabzon'da HES'lere ve madenlere karşı coşkulu bir miting gerçekleştirdi. Sinop'tan Artvin'e Karadeniz genelinden toplanan 2 bin kişi, doğasını korumak için biraraya gelmişti. Eski Tedaş önünde toplanan kortejler sloganlarla yürüyüşe geçti. Atatürk Parkı'nda toplanan kitle, mücadelede yitirilenler için saygı duruşunda bulundu. Ardından yapılan konuşmalarla miting sona erdi.

Diğer yandan Artvin-Hopa'da "yaşam nöbeti" devam ediyor. 9 Kasım'da kitlenin toplanarak pankart açıp yürümek istemesini, polis engellemeye çalıştı. Yeni gelen emniyet amiri, yasaları hiçe sayarak yürüyüş için "önceden bildirimde bulunmadınız" diyerek, izin vermeyeceğini söyledi. Yasada açıkça bildirim zorunluluğu olmadığını

söyleyen sözcüler, yürüyüşte ısrar etti. Yaklaşık 15-20 dk boyunca polislin kurduğu barikat zorlandı, arbede çıktı. Polislin her türlü engelleme çabasına karşın, kitlenin kararlı ve militan duruşu sonucunda, polis barikatı açmak zorunda kaldı. Yürüyüşe geçen kitle, Hopa sokaklarını sloganlar eşliğinde dolaşarak, nöbetin yapılacağı parka geldi. Burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Fındıklı Belediyesi Kadın Korosu'nun dinletisinden sonra, yaşam nöbeti bitirildi.

Artvin-Hopa'da Fernas maden işçilerinin direnişine destek vermek için, 17 Ekim'de bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yapılan basın açıklamasında Hopa halkının Fernas madencileri ile dayanışma içinde olduğu belirtildi.

Devrimci Yol savaşçısı Alaattin Demirci katledilişinin 43. Yılında, Kemalpaşa Ançavanat köyünde mezarı başında anıldı.

Sağlıkta özelleştirmenin en korkunç yönlerinden biriyle yüzleştiğimiz günlerde. Yeni doğan bebeklerin, sadece ve sadece kar uğruna, nasıl ölüme ya da sakat kalmaya terkedildiğini gördük. Hem de en korkunç yöntemlerle... Hem de kendi aralarında yaptıkları kan donduran konuşmalarla...

Çıkan haberlere göre; sağlıklı doğan bebekleri yoğun bakım ünitesine alıyorlar, onların hasta olmasına neden olacak ilaçlar veriyorlar, annelerin getirdiği sütü içirmeyip aç bırakıyorlar, ölmek üzere olan bebekler için ailelerinden ameliyat parası istiyorlar...

Görünenin ötesinde bir vurgun

Açıklanan bilgilere göre, 27 Mart 2023'te bebek ölümlerine ilişkin CİMER'e bir ihbar yapılmış. Polise bilgi verilip soruşturmanın başlatıldığı tarih ise 5 Mayıs. Yani yaklaşık 1,5 ay sonrası. Bu hastanelerin ruhsatlarının iptal edildiği tarih ise Ekim 2024. Yani olayın ihbar edilmesinden sonraki yaklaşık 1,5 yıl boyunca, aynı hastaneler, aynı yöntemlerle bebekleri öldürmeye, sakatlamaya, hastalandırmaya, gereksiz biçimde annelerinden ayırarak ailece büyük acılar çekilmesine devam etmişler. Sağlık Bakanlığı da Emniyet Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığı da, bu süre içinde yeni bebek ölümlerini

Sağlıkta çeteleşmeye karşı Kadıköy'de eylem

Yenidoğan Çetesi'nin SGK'dan para almak için bebekleri öldürdüğüünün ortaya çıkmasının ardından protesto eylemleri devam ediyor. İstanbul'da 30 Ekim'de İstanbul Emek, Barış, Demokrasi Güçleri Kadıköy İskele Meydanı'nda eylem yaparak sorumluların yargılanmasını ve özel hastanelerin kamulaştırılmasını talep etti.

Saat 19'da başlayan eylemde "Sağlıkta özelleştirme halkı öldürüyor! Özel hastaneler kamulaştırılsın" pankartı açıldı. "Sağlık haktır satılmaz", "Savaşa değil sağlığa bütçe", "Yenidoğan çetesi AKP'nin eseri" sloganları atıldı. Bileşenler adına yapılan basın açıklamasında devlet içindeki çeteleşmenin her tarafa sirayet ettiği, sağlıktaki boyutunun ise Yenidoğan Çetesi ile ortaya saçıldığı belirtildi. Özel hastanelerin açılmasıyla insanların hayatlarının para karşılığında yok sayıldığı, ölüme terk edildiği vurgulanarak, özel hastanelerin derhal kamulaştırılması, sağlığın parasız hale getirilmesi istendi.

Açıklamaya aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu kurumlar flamarı ve dövizleriyle katıldı. Atılan sloganların ardından eylem bitirildi.

"Yenidoğan çetesi" ve sağlıkta özelleştirme

engelleyecek, yaşanan katliamı durduracak tek bir adım bile atmamış, hastanelerin ruhsatlarını iptal etmemiş. Geçen 1,5 yıl boyunca, bu çarkın dönmesine seyirci kalmış, aslında yaşanan bebek katliamının suç ortağı olmuş!

19 özel hastanede 12 bebek ölümü tespit ediliyor. Sakat kalan bebekler sayıya dahil değil. Keza 12 bebek, sadece tespit edilenler. **Bebeklerin canı üzerinden vurgun vuran bu sistemin kaç yıldır işletildiği, bu kadar süre içinde kaç bebeğin öldürüldüğü, açıklanan 19 hastane dışında daha kaç hastanenin aynı saldırganlıkla cinayet işlediği, bu vurgun çarkının diğer illerdeki uzantıları ve oralarda yaşananlar da belli değil.**

Basında bu çeteye mensup kişilerin ve hastanelerin isimleri yayınlanıp duruyor. Elbette ki, bu cinayet-vurgun çarkı, üç-beş doktor ya da hemşireden ibaret değil; çok daha geniş bir alanda ortaklaşılan bir suç zinciri sözkonusu.

Mesela **hastane patronları ve hastane başhekimleri de bu çarkın bir parçasıdır.** Bir hastanede bebek yoğun bakım ünitesi sürekli çalışıyorsa ve bebek ölümü düzeyi bu kadar yüksekse, hastane sahibinden ve başhekimden habersiz biçimde bu işleri yürütemezler.

Yoğun bakıma alınan bebekler için ödeme SGK üzerinden yapıldığına göre, SGK'nın herhangi bir memuru değil, doğrudan bölüm müdürlerinin, en üst yetkililerin için içinde olduğunu, bu çetenin bir parçası olduğunu görmek gerekir. Rutin dışına çıkan her ödeme dikkat çeker ve önlem aldırır çünkü. Yetkili müdürlerin onayı olmadan, dipsiz bir kuyu gibi sürekli para akıtılan bu alana, SGK ödemelerinin yapılması mümkün değildir.

Sağlık Bakanlığı da doğrudan bu işin içindedir. Çetenin çalıştığı hastanelerden Özel Avcılar Hospital, 2013-2016 yıllarında Sağlık Bakanı olarak çalışan Mehmet Müezzinoğlu'na aittir mesela. Keza 2023 yılında Yenidoğan Çetesi soruşturması

başladığında, dönemin Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'ya bilgi verilmemiş; soruşturma gizli yürütülmüş. Demek ki, onun da bu cinayet çarkının içinde yer aldığı düşünülmüş. Bugün Sağlık Bakanı olarak görev yapan Kemal Memişoğlu, yenidoğan şikayetlerinin yapıldığı dönemde İl Sağlık Müdürü'ymüş!

Bu tabloya rağmen, 18 Kasım günü başlayan mahkemede yargılananlar, ismi açığa çıkan doktor, hemşire, 112 çalışanı vb... Hastane patronları ile devlet bürokratları tamamen yargılamının dışında tutuluyor.

Özel hastanelere akıtılan servet

1990'ların başından itibaren **sağlık hizmetlerinin adım adım özelleştirilmesinin**

tek sebebi, özel hastane patronlarına bir servet aktarımı yapmaktır. Hastaların da, sağlık çalışanlarının da sağlığın özelleştirilmesinden bir fayda sağlamadığı ortadadır. Devletin ise en büyük gider kalemlerinden birine dönüşmüştür özel sağlık sektörü.

DİSK-AR'ın yaptığı araştırmaya göre, özel hastanelere başvuran hasta sayısında ve oranında azalma olmasına rağmen, SGK'nın özel hastanelere yaptığı birim ödeme artıyor. 2012-2024 yılları arasında, SGK'nın özel hastanelere, hasta başına yaptığı birim ödeme, yüzde 940 oranında artmış.

Araştırma "hasta sayısında ve oranında azalma olmasına rağmen" diye özellikle belirtiyor. Demek ki asıl sorun, özel hastanelerde tek bir hastaya yapılan işlemlerde ve bu işlem karşılığında devletten alınan ödemelerde bir artış olmasıdır.

Bir biçimde özel hastaneye yolu düşen herkes, fahiş ödemelerden ve gereksiz tetkiklerden şikayetçidir. Devlet hastanesinde basit bir iğne ya da serumla evine gönderilecek bir hasta için, özel hastanede en az bir gece yatış, en az 3 doktorun muayene raporu, en az birkaç tahlil-röntgen vb. sözkonusu olmaktadır. Film gerekmediği halde çekilen, ameliyat gerekmediği halde yapılan örneklerin haddi hesabı yoktur. Çünkü özel hastane doktorları, sürekli olarak daha fazla işlem yapmaya, daha fazla kaynak oluşturmaya zorlanmaktadır. "Yoğun bakım" konusu ise apayrı bir dramdır. Sadece bebekler değil, yoğun bakıma alınan yetişkinlerin de ne kadar zorunluluk, ne kadarı SGK'yı ve hastayı sömürü kapsamında; bilinmiyor.

DİSK-AR'ın sözettığı artış, SGK'nın ve Sağlık Bakanlığı'nın bilgisi, onayı ve ortaklığı olmadan gerçekleşemez. Tıpkı Yenidoğan Çetesi ile açığa çıktığı gibi, sorun birkaç sağlıkçı ve mafya ortaklığı ile sınırlı değildir. Devletin özel sağlık alanındaki patronları zenginleştirme, bu alana sınırsız kaynak ayırma ve bu soyguna ortak olma tutumunun sonucudur.

On yılı aşkın bir süredir, özel hastane patronlarının Sağlık Bakanı yapılmasının sebebi de budur. Sağlık bakanları, kamusal sağlığı güçlendirmek

yerine, elbette ki kendi hastanelerini güçlendirecek kararlar alacak, uygulamalar yapacaklardır.

Cinayeti savunmak

Yenidoğan Çetesi tartışmaları sürerken, 22 Ekim günü bir açıklama yapan Sağlık Bakanı Kemal Memişoğlu, şu kan donduran cümleyi kurdu: *"Bu insanların amacı bebekleri öldürmek değil, bebekleri uzun süre yatırarak hem aileden hem de SGK'dan para almak!"*

Bakan Memişoğlu, bebek katillerini savunmaya çalışırken, kapitalizmin gerçek yüzünü teşhir ediyor. Elbette ki bu katillerin asıl amacı daha fazla para kazanmak, daha fazla kar elde etmek.

Elbette ki maden ocağı patronları, hiçbir güvenlik önlemi almadan madenciyi çalıştırırken, gaz sızıntısı farkedildiğinde bile işçileri çalışmaya zorlarken, asıl amaçları madenciyi öldürmek değil; sadece madenin çalışmaya devam etmesini, ceplerine akan paranın akmayı sürdürmesini istiyorlar.

Elbette ki hiçbir iş cinayeti, patronun işçiyi çekip silahla vurması ya da 10. kattaki işçiye tekme atıp aşağı itmesi üzerinden yaşanmıyor.

Emperyalist savaş ve işgallerin amacı da, saldırdıkları ülkelerin askerlerini öldürmek değil; zenginliklerine el koymak, pazarını ele geçirmek, insanlarını sömürmektir zaten.

Bütün bunların tek sebebi, kapitalizmin "azami kar hırsı" ve azami karını gerçekleştirebilmek için en vahşi saldırıları gerçekleştirebilecek olmasıdır.

"...Sermaye, kar olmadığı zaman ya da az kar edildiği zaman hiç hoşnut olmaz. ... Yeterli kar olunca sermayeye bir cesaret gelir. Güvenli bir yüzde 10 kar ile her yerde çalışmaya razıdır; kesin yüzde 20, iştahını kabartır: yüzde 50, küstahlaştırır; yüzde 100, bütün insanal yasaları ayaklar altına aldırır; yüzde 300 kar ile, sahibini astırma olasılığı bile olsa, işlemeyeceği cinayet, atılmayacağı tehlike yoktur. Eğer kargaşalık ile kavga kâr getirecek olsa, bunları rahatça dürtükler. Kaçakçılık ile köle ticareti bütün burada söylenenleri doğrular." (Kapital Cilt 1, sf. 724, Sol Yayınları)

Kapitalizmin kar hırsı, bir insanı, bir bebeği, bir ağacı durup dururken öldürmeye yol açmıyor. Ancak tam da bu kar hırsı, gördüğü bütün

olanakları, son zerresine kadar sömürmeye yol açıyor. Ve bu pervasız, dizginsiz sömürü dürtüsü, canlılar dahil herşeyi tamamen değersizleştiriyor. Bir işçinin, insanca yaşam ve çalışma hakkı yok sayılıyor; bir bebek, paraya çevrilebildiği süre boyunca hayatta kalabiliyor; 500 yaşındaki bir zeytin ağacı, altındaki madene ulaşmaya engel bir "odun"dan ibaret görülüyor. **Bu kara ulaşmak için her türlü insanlık dışı muamele, vahşet, cinayet, işkence meşru hale geliyor. Onların bu saldırganlığını durdurabilecek tek güç ise, sınıf mücadelesini, yaşam hakkını savunma mücadelesini yükseltmek oluyor.**

Tarih boyunca, sömürücü sınıfların insana ve doğaya bakışı, elde edeceği gelirden-kardan ötesi olmamıştır.

Ve devletlerin, hükümetlerin öncelikli görevi, sömürücü sınıfların, patronların işlerini kolaylaştırmak olmuştur.

Sağlıkta özelleştirme saldırısı, "paran kadar sağlık" dönemini başlattı. Özel hastanelerin açılması; kamu hastanelerinin olanaklarının azaltılarak hastaların özel hastanelere yönlendirilmesi; özelde çalışan sağlıkçıların ağır koşullarda ve düşük ücretlerle çalıştırılması, üstelik "kota"yı doldurmak için gereksiz tahlil, film ve muayenelere zorlanması; hastalar üzerinden şişirilmiş faturalar ile SGK'nın soyulması; şehir hastanelerine dizginsiz servet aktarımı; hastalıkları iyileştirmeye değil, ölünceye kadar ilaç kullanmaya zorlayan "sürdürülebilir" hale getirmeye dönük "tedavi" yöntemleri...

Bütün bunlar, üç-beş "kötü niyetli doktor"un başarabileceği bir soygun değildir. Devlet ve sermayenin ortak çalışması ile, kamu kaynaklarının özel sektöre aktarılması, bu arada insanların canının hiçe sayılmasıdır.

Evet, **devlet ve patronlar, bütün bunları insanları, bebekleri öldürmek için yapmıyorlar; ama kar hırsı ile attıkları her adımın, insanları öldüreceğini biliyorlar. Ve bunu bilerek sağlık hakkını ortadan kaldırıyor, insanları bilerek ölüme terk ediyor.**

Bugün yenidoğan sağlıklı bebeklerin aç bırakılarak, ilaç enjekte edilerek hastalandırılması ve yoğun bakımlarda ölüme terk edilmesi, özel hastane patronları-devlet-mafya işbirliği ile gerçekleştirilmiş cinayetlerdir.

Adana'da Av. Şiar İşvanoğlu'na faşist tehdit protesto edildi

Adana Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve İnsan Hakları Derneği (İHD) üyesi Avukat Şiar İşvanoğlu, 16 Ekim Çarşamba günü, akşam saatlerinde ofisindeyken, aracının camına, "Türk İntikam Tugayı" imzasıyla tehdit içerikli bir mektup bırakılmış ve aracının lastikleri kesilmişti. Bunun üzerine, 18 Ekim 2024 Cuma günü, bir grup ÇHD ve İHD'li avukat, Cumhuriyet Savcılığına giderek suç duyurusunda bulundu. Ardından ÇHD'nin hazırladığı ve kitle örgütleri, dergiler ve partilerin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleşti.

12-13 Ekim 2024 günü gerçekleşen Adana Barosu seçimlerinde, yirmi yıl sonra kazandıkları seçimi, açıktan kurt işareti yapıp ırkçı marşlarla kutlayan faşistler, seçimlerin üzerinden daha bir hafta geçmeden devrimci-demokrat avukatları tehdit etmeye başladılar. Avukat Şiar İşvanoğlu son genel kurulda yaptığı konuşmada Filistin halkının, direnen maden işçilerinin yanında olduklarını belirtirken de faşistlerin sözlü saldırısına maruz kalmıştı. Ayrıca, faşistler 2020 yılında tehdit etmişler, 2022 Adana Baro Genel Kurulu'nda Özgürlükçü Çağdaş Avukatlar'ın (ÖÇAV) deklarasyonunu okurken, sözlü ve fiziki saldırılarda bulunmuşlardı.

Açıklamayı Adliye önünde Avukat Yusuf Sergen Nisanoğlu okudu. Nisanoğlu, konuşmasında, TİT imzalı tehdit mektubunda, İşvanoğlu'nun Baro Genel Kurulu'nda yapmış olduğu konuşmanın içeriğine yapılan göndermelerden bahsettikten sonra şunları söyledi: *"Filistin halkı ile dayanışmanın, yoksul ve emekçilerin yanında olmanın, işçilerin, ezilen halkların ve hedef haline gelen toplumsal cinsiyet öznelerinin yanında durmanın, devrimcilerin avukatlığını yapmanın tüm sorumluluğunu onur ve gururla taşıyoruz. Bizi itham edenlerin bu denklemde kapladıkları yer ise burjuvaya kalkan olmaktan, Siyonizmin ve emperyalizmin yerli işbirlikçiliğinden daha fazlası değildir. Onlar tarihsel misyonlarını yerine getirirken, devrimci avukatlar da toplumsal ödevlerini yerine getirmeye devam edecek. Genel kurulları terk etmeyeceğiz!"*

Ne tehdit ve saldırılarda bulunulan avukat Şiar İşvanoğlu'nun, ne de toplumsal sorunların göbeğinde olmaya devam edeceklerini haykıran devrimci-demokrat avukatların yalnız olmadıkları, bugün olduğu gibi yarın da görülecektir. Tarih, faşizmin hezimete uğradığı çokça örneklerle doludur. Bundan sonra da olacaktır...

İsviçre'de devrimci tutsaklarla dayanışma eylemi

İsviçre'de Tutsaklarla Dayanışma Platformu'nun çağrısıyla 16 Ekim günü hasta tutsaklarla dayanışma eylemi gerçekleştirildi. İçinde PDD'nin de yer aldığı, devrimci kurumlardan oluşan platform, Türkiye'deki cezaevlerinde yaşanan sorunları anlattı ve hasta tutsakların bırakılmasını istedi. Basel'de Claraplatz'da, Almanca olarak yapılan basın açıklaması, sloganlar eşliğinde bitirildi.

Rojava'ya saldırılar protesto edildi

Türkiye ordusunun Rojava'ya ve Irak Kürdistanı'na dönük saldırıları, 25 Ekim günü İsviçre-Basel'de kitlesel bir yürüyüşle protesto edildi. Şehrin en kalabalık caddelerinde saatlerce süren yürüyüşte, saldırıları protesto eden sloganlar atıldı.

İsviçre PDD

Sendikalar işçi sınıfının temel örgütlerindedir

GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZDÜR!

İşçi sınıfının mücadelesi ve uzlaşmacı-işbirlikçi sendikaların durumu, son dönemde yeniden öne çıktı, gündemin ilk sıralarına oturdu.

Belediye TİS'lerinde yaşanan süreç, bunu etkileyen unsurlardan biriydi. **CHP'li belediyeler ile Genel-İş sendikası arasında danışıklı dövüşle TİS'lerin imzalanması; işçilerin grev kararına rağmen TİS'in satıldığı haberinin gelmesi, büyük tepki çekti.**

İşbirlikçi-uzlaşmacı sendikaların her fırsatta işçileri satıyor oluşu, öylesine öfke yarattı ki, sendika karşıtı söylemler arttı. Mesela Bağımsız Maden İş sendikası örgütlenme uzmanı Başaran Aksu, Genel İş'in TİS'leri satışının ardından, belediye işçilerini sendikalarından istifa etmeye çağırdı. *“Belediye işçileri DİSK, Hak İş ve Türk İş'i terketmelidir... Sendikasızlık daha iyi bir konumdur”* dedi ve işçilerin *“birim birim seçecekleri temsilciler üzerinden işverenle muhataplık kurmaları”*nı önerdi.

Son dönemde “Mücadeleci Sendikalar” **İçinden bazılarının başlattığı “Hakkımı Ver” kampanyası da benzer bir sorunun konusudur.** Kampanya, sendikaların adıyla değil, sendika başkanlarının, çeşitli kademelerdeki sendika yöneticilerinin kişisel ad ve imzalarıyla yürütülüyor. Her biri önemli direnişleri başarmış, adı yaygınlaşmış ve kitle desteği artmış olan bu sendikaların, sendika adlarını kullanmıyor olmaları ve bunu gerekçelendirme biçimleri, üzerinde durmayı gerekli kılıyor.

Bu iki konu birbiriyle alakası olmayan gündemler gibi görünebilir. Ancak **ikisi de işçi sınıfının temel örgütlerinden olan “İşçi Sendikaları”na yaklaşım ile, işçi sınıfının geniş kitlese örgütlerini etkisizleştirmekle ilgilidir.** Ve her iki konuya ilişkin asıl sorun, burjuvazinin işçi sınıfını örgüt-süzleştirme saldırısının boyutunun ve anlamının görülmemesidir.

Sendikalar, sınıfın temel örgütlerindedir Günümüzde işçi sınıfının çok çeşitli sorunları var. Düşük ücretlerden ağır çalışma koşullarına, güvencesiz çalışmadan emeklilik koşullarına kadar... Ancak en önemli sorunu, örgütsüzlüğüdür. Örgütlenmede yaşanan tıkanma, diğer sorunların çözümünü de engeller. Çünkü **tüm diğer sorunlar, örgütlenmeye tabidir, onun gelişmişlik düzeyiyle bağlantılı olarak çözülür ya da kangrenleşir, düğümlenir. İşçi sınıfı ancak örgütlü gücü ve mücadelesiyle sorunlarını açacaktır.**

“Dünyayı sarsan 10 gün” adlı kitapta, Kışlık Saray'ın merdivenlerinde nöbet tutmakta olan Bolşevik işçi, kendisinin bilincini bulandırmak için ısrarla uğraşan Menşevik aydına *“İki sınıf var”* diye üsteler. *“Burjuvazi ve proletarya. Ya birindensin ya*

diğlerinden.” Ayrım bu kadar açık, saflar bu kadar nettir.

Sınıf savaşımı, bu iki sınıf arasında yaşanmaktadır. Ve bu iki sınıf arasındaki, **devrim ile karşı-devrim arasındaki güç dengesi, esas olarak her iki kampın örgütlülük düzeyleri arasındaki bir dengedir.** Bir avuç egemen sınıfa, geniş kitleler üzerinde hakimiyet kurma olanağını sağlayan unsur, sadece mali gücü ve binyıllardır biriktirdikleri yönetim alışkanlıkları değildir. En önemli kaynağı, ordusu, polisi, bürokrasisi, medyası vb. ile güçlü, sağlam örgütlülüklere sahip olmasıdır.

Burjuvazi her alanda güçlü ve çok sağlam örgütlülükler kurarken, işçi sınıfını örgütsüzleştirmek, varolan örgütlerini de güçsüzleştirmek için pervasız bir saldırı yürütür. Burjuvazinin örgütlülükleri (bürokrasi, ordu, polis, hukuk sistemi vb) kesin bir hiyerarşiye, tüzük ve programa, katı belirlenmiş kurallara göre hareket ederken ve tam da bu nedenle işçi sınıfına karşı mücadelede etkiliyken, işçi sınıfını bundan mahrum bırakmaya çalışır. Aydın-akademisyen görünümlü ideologları, örgütsüzlüğün propagandasını yaparlar, parlak ambalajlı sözlerle. Ya da gevşek, yatay, şekilsiz örgütlenmelerle güçsüzleştirmeye çalışırlar. Ve işbirlikçi sendikacılar, sınıf savaşımı yerine sınıf uzlaşmasını vaazederler. Böylece **burjuvazinin yönetmesi, sömürmesi çok daha kolay, çok daha dizginsiz hale gelir.**

Lenin, Ne Yapmalı adlı eserinde, işçi sınıfının mücadelesine önderlik edecek iki örgütü olduğunu söyler: İşçiler örgütü ve devrimciler örgütü. İşçilerin örgütünü şöyle tanımlar:

“İşçilerin örgütü, ilkin sendikal bir örgüt olmalıdır; ikincisi, olabildiğince geniş olmalıdır; üçüncüsü, koşullar elverdiğince gizlilikten uzak, açık olmalıdır.” (Sol Yayınları, sf. 123)

Sendikal örgütlenmeler, tam da Lenin'in belirttiği gibi, olabildiğince geniş olmalı, işçi sınıfının en geniş kesimlerini kapsamalıdır. Güçlü bir sınıf sendikacılığının, işçilerin burjuvazinin karşısında dikilerek etkili bir sınıf savaşı verebilmesinin öncelikli koşulu budur.

“Her sosyal demokrat işçi, (devrimci-öncü işçinba) elinden geldiği kadar bu örgütleri (sendikalarınba) desteklemeli ve bunların içinde etkin olarak çalışmalıdır. ... İşverenlere ve hükümete karşı savaşım için birleşmenin gereğini anlayan her işçi, sendikalara girebilmelidir. Eğer sendikalar, hiç değilse bilinçlenenin bu ilkel derecesine ulaşmış olan herkesi birleştiremezse ve çok geniş örgütler olarak kurulamazsa, sendikaların asıl amacına ulaşmak olanaksızlaşır.” (age, sf. 125)

İşçi sınıfı bu kadar örgütsüzleşmişken... Çalışma Bakanlığı'nın Temmuz 2024 istatistiklerine göre, Türkiye genelinde yaklaşık 17 milyon işçiden, 2,5 milyonu bir sendikaya üyedir.

Bu, **toplam işçilerin yüzde 14,80'inin sendikal olduğunu gösteriyor.** İşçilerin yüzde 85'inden fazlası ise, sendikasız olarak çalışıyor. Kaldı ki, **sendikalı işçilerin önemli bir kesimin de TİS hakkı yoktur. Gerçek “sendikalı işçi” sayısı, TİS hakkından yararlanan işçilerin oranıyla saptanır.** Ayrıca kayıt-dışı çalışan 4-5 milyon civarında işçinin sözü bile edilmemektedir. Bunlarla birlikte ele alındığında sendikalı işçi sayısı yüzde 7'ye kadar düşmektedir.

12 Eylül öncesi ile günümüz, sendikalı işçi sayıları üzerinden kıyaslanır haklı olarak. 1968-79 arası yıllarda sınıf mücadelesinin yüksekliği, işçilerin pek çok önemli kazanımı güçlü-kitlese-militan eylemler üzerinden elde edilmiştir. (15-16 Haziran eylemlerinden DGM'nin kapatılmasına, Profilo-De-mirdöküm gibi fabrika alanını aşan direnişlerden 1 Mayıslara kadar.) Bu tablo, 12 Eylül öncesinde işçi sınıfının örgütlülük ve bilinç düzeyinin ne kadar yüksek olduğunu gösteriyor. Bugün ise, sendikalaşma oranının, resmi rakamlarda bile yüzde 10'lara kadar düştüğünü görüyoruz.

Üstelik **işçilerin örgütlülükleri, işkolu bazında da parçalara bölünmüş durumda. Aynı işkolunda 3 konfederasyona bağlı sendikaların yanısıra, kimi alanlarda 10-15 farklı sendika yeralıyor.** Varolan sendikaların sarı-uzlaşmacı-işbirlikçi yapısından dolayı bazı devrimci, demokrat kurumlar, yeni sendikalar kurarak yola devam etmeyi seçebiliyorlar.

Bu tercih, zor bir karardır. Çünkü **kimi zaman kurulan yeni sendika, büyüyüp bir güç haline gelirken, kimi zaman iddialı bir şekilde kurulmasına rağmen, “tabela sendikası” olmanın ötesine geçemiyor.** İlki için, DİSK'in kuruluşu önemli bir örnektir. 1960'ların sonlarında yükselen sınıf mücadelesinin içerisinde, işbirlikçi-uzlaşmacı Türk-iş'in içinden kopan-ayrılan sendikalar önce bir ittifak olarak hareket edip, arkasından DİSK'i kurmayı başardılar. Keza '90'lı yıllarda kurulan ve 2000'lerin ilk yıllarına kadar etkin bir biçimde çalışan İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu, Türk-iş'e bağlı “mücadeleci sendikalar”ın ittifakı ve Türk-iş'ten ayrı baş çekme çabasının ürünüydü.

Diğer taraftan, Türkiye'deki sendikacılık tarihi boyunca kurulan ve kapanan, kapanmasa bile etkisiz kalan sayısız sendika varoldu. Ne kadar ileri şeyler savunsalar da, sözkonusu işkolundaki geniş işçi bölüklerine ulaşamayınca, sendika işlevini yerine getiremedi. **İşçiler, karşılarında gerçekten etkili bir alternatif görmedikleri süreç,**

sorun yaşasalar bile “bildikleri yerde” kalmayı tercih ediyorlar. 2015 yılında yaşanan “Metal Fırtınası” buna iyi bir örnektir. Türk-iş'e bağlı Türk Metal sendikasında örgütlü metal işçileri, pek çok kentte birden “sendikaya karşı” direnişe geçti. Ancak bu güçlü direnişin sonucunda, Birleşik Metal-iş sendikasına geçen işyeri sayısı bile sınırlı kaldı; işçiler, kendi şartlarını kabul ettirdikleri Türk Metal'de kalmaya devam ettiler.

Bu tablo bize, **sınıf mücadelesi yükselirken, bu mücadelenin kendi iç dinamikleri içinde kurulan yeni sendikaların sonrasında etkinliğini sürdürebildiğini; buna karşın toplumsal mücadelenin gerilediği dönemlerde sarı-uzlaşmacı sendikalara “alternatif” olarak kurulan sendikaların, genel olarak zayıf kaldığını gösteriyor.**

Bugün varolan 3 işçi konfederasyonundan biri “yandaş”, diğer ikisi işbirlikçi, uzlaşmacıdır; sınıf mücadelesi geri, örgütlenme düzeyi düşük, işçilerin sendikalarla bağı zayıftır; bu konfederasyonları bir kenara fırlatıp atacak, en hafifinden işkolunda alternatif oluşturacak ve o alandaki işçilerin geniş kesimlerini etkileyip kazanabilecek sendikaların güçlenme ihtimali düşüktür.

Bu koşullarda, **sendikadan istifa ederek örgütsüz kalmak, patronun karşısında TİS hakkını kaybederek bireysel sözleşmelere mahkum olmak gibi bir seçenek savunulmuyorsa;** soru şudur: İşbirlikçi-uzlaşmacı sendikaların içinde nasıl varolacağız, nasıl mücadele edeceğiz?

Sarı-uzlaşmacı sendikalar içinde çalışmak Burada “Metal Fırtınası”na geri dönerek birkaç şeyi hatırlayalım: Bursa'da Renault fabrikasında Nisan 2015'te “sözleşmenin yenilenmesi” talebiyle başlayan eylemler, 5 Mayıs'ta fiili işgal ve direnişe dönüştü. Direniş birkaç gün içinde, belli başlı bütün otomotiv fabrikalarına ve yan sanayi fabrikalarına sıçradı. Binlerce işçinin katıldığı direniş, 16 gün sürdü. **Metal direnişi, Türkiye işçi sınıfı tarihinde**

sadece “patrona karşı” değil “işbirlikçi sendikaya karşı” yapılan en önemli direnişlerden biridir. Başlangıç noktası *“Türk Metal'in fabrika-*

dan sökülüp atılması” iken, sonrasında kitleleşleşip bütün işkoluna yayıldığıında *“sendika içi demokrasi”* talebi, *“ücretlerde iyileştirme”* talebinin önüne geçmiştir.

Direniş sonucunda Renault başta olmak üzere bazı fabrikalar Birleşik Metal-iş sendikasına, Tofaş ise Hak-iş'e bağlı Çelik-iş sendikasına geçti. Direnişteki fabrikaların büyük çoğunluğu ise Türk Metal'de kaldı. (Temmuz 2024 istatistiklerine göre yaklaşık 2 milyon işçinin çalıştığı metal işkolunda, Türk Metal sendikasının üye sayısı yaklaşık 300 bin, Çelik İş'in 48 bin, Birleşik Metal-İş'in ise yaklaşık 40 bindir.)

Hangi sendikaya geçtiklerinden daha önemli olanı, direnişin öncesinde ve direniş sürecinde, işçilerin gerçekten güçlü taban örgütlenmeleri aracılığıyla kararlar alması ve süreci yönetmesidir. **Türkiye'de işçi hareketinin en önemli kesitlerinden biri olan Metal Fırtınası, işbirlikçi-uzlaşmacı, hatta Türk Metal gibi doğrudan faşist sendikalar içinde bile nasıl çalışmak gerektiğini göstermektedir: Taban örgütlenmelerini güçlendirerek!**

Bir sendikadan istifa etmek, elbette bir seçenektir; bazı durumlarda, başka bir sendikaya üye olmak için, bir sendikadan topluca istifa edilebilir. Yani **“örgütsüz kalmak” değil ama, “örgütü değiştirmek” bir seçenek olabilir.** İşçi sınıfı tarihimizde, en yaygın görünen örnek, Belediye-iş ile Genel-iş arasındaki geçişlerde yaşanmıştır. Metal Fırtınası döneminde Birleşik Metal bazı fabrikalarda bir alternatifte dönüşebilmiştir. Birleşik Metal de uzlaşmacı bir sendika olmasına rağmen, Türk Metal gibi faşist bir sendika olmadığı için böyle bir geçişi meşru bulmak mümkündür. Ancak diğer örneklerde, istifa edilen sendika da, gidilen yeni sendika da sınıf işbirlikçisidir, uzlaşmacıdır; yani arada çok fark yoktur.

Bu nedenle, asıl yapılması gereken, işyeri komiteleri kurmak, işçilerin içinde çalışma yürütmek, işçilerin kendi pratikleri temelinde bilinçlenmesini, eğitilmesini sağlamak, taban örgütlenmeleri ile sendikal çalışmayı güçlendirmektir. Ve tabi ki, **sendikal bürokrasinin bütün engelleme çabalarına rağmen, devrimci-öncü işçileri sendika yönetimlerine getirmek-tir.**

Önemli olan yönetimdeki sarı sendika ağasının ne kadar işbirlikçi, ne kadar uzlaşmacı olduğu değildir. Önemli olan, taban baskısının ne kadar güçlü, sendika yöneticilerinin işçilerden korkusunun ne kadar derin olduğudur. Bu da ancak taban örgütleriyle sağlanır. En uzlaşmacı-işbirlikçi sendikacılar

bile, taban baskısıyla, önemli eylemleri gerçekleştirmek zorunda kalmıştır. Tekel işçilerinin Tek Gıda-iş sendikasını, 2009 Aralık'ının buz gibi havası ve kar yağışı altında, Ankara'da çadır kurma eylemine başlatması ve bu eylemi 2 ay sürdürmesi; Zonguldak maden işçilerinin, lüks otomobille gezdiği için “Jaguarcı başkan” lakabına sahip olan Genel Maden-iş sendikası başkanını Ankara yürüyüşüne çekmesi; en son Çayırhan'da, Soma'nın katili Türkiye Maden-iş sendikasının maden işgali kararı almaya zorlanması gibi pek çok örnek sıralanabilir.

İşçilerin direnci, bugüne kadar “sendikaya rağmen” sayısız eylemlere yol açmış, bu eylemler sınıf mücadelesinde dönüm noktaları olabilmıştır.

Yöneticilerinin kimliği ne olursa olsun, bizim sahip çıkmamız gereken, sendikal örgütlülüklerimiz, örgütlenme hakkımız ve patron karşısına sınıf örgütümüzle çıkabilme gücümüzdür. Yönetimi değiştirmek, sendikanın niteliğini farklılaştırmak ise, tabanda yürütülecek çalışmaya, taban örgütlülüklerimizin, işyeri komitelerimizin gücüne bağlıdır.

İşyeri komite ve meclisleri, sendikalara alternatif değildir Genel-İş'in belediye işçilerinin TİS'lerini satmasına duyulan tepkiyle, işçileri sendikadan istifa çağırınlar olduğu gibi, “işyeri komite ve meclisleri”ni sendikaya alternatifmiş, onun yerine ikame edilebilirmiş gibi sunanlar çıkıyor.

Ülkemizde İşyeri komite ve meclisleri, '89 Bahar Eylemleri döneminde öne çıkmış, eylemlerde oynadığı rol ve etki gücüyle o dönem çok tartışılmıştı. Kimisi ona işçi sınıfı partisi rolü verecek kadar abarttı, kimisi devrim döneminin ayaklanma ve iktidar organları olan Sovyetlerin nüvesi olarak ele aldı, kimisi sendikaların yerine koymaya çalıştı, kimisi de gelip-geçici, dönemsel bir olgu olarak gördü. Bu komiteleri ehlileştirerek, işbirlikçi sendikaların bir eklentisine dönüştürmeye çalışanlar da oldu.

Proletarya partilerinin ve sınıf sendikalarının güçlü olduğu yıllarda bile Komüntern, (Üçüncü Enternasyonal) işyeri komite ve meclislerini sendikaların yerine geçirmiyor, şu “tamamlayıcı” görevleri yürklüyor:

“Partinin yönlendiriciliğinden uzaktaki sendikalar üzerinde taban baskısı yaratmak, tabanın hain yöneticilerden kopması yönünde etkiye bulunmak; sınıf sendikalarında örgütlenmiş işçilerle diğer sendikalarda örgütlenmiş işçiler ve sendikasız işçilerin tabandaki mücadele birliğini sağlamak; çeşitli nedenlerle örgütlenememiş yığınlar için doğal, temel birleşme noktaları olmak; sendikalar üzerinde aşağıdan denetim kurmak; işyerilerindeki gündeme gelen her tür talebi dile getirmek.” (İşyeri Komite ve Meclisleri-DP Yay.)

2015 yılındaki Metal Fırtınası döneminde, işyeri komite ve meclisleri yeniden gündemleştirdi; çünkü fabrika işçileri çok güçlü taban örgütleri kurmuş, bu örgütler üzerinden direnişin öncesini ve direnişi örgütlemişlerdi. Bugün ise, TİS dönemlerinde ya da yoğun işten atmalar gibi koşullarda kendiliğinden mücadelenin yükselişi ile öne çıkan, sonrasında canlılığını kaybeden örgütlenmeler olarak kalıyor.

Bu komite ve meclisler, her işyerinde kurulmalı, istikrarlı ve kalıcı bir hale getirilmelidir. Sendikali işyerlerinde, çeşitli gelişmeler sözkonusu olduğunda daha aktif biçimde sendika üzerinde baskı kurarken, genel olarak işçilerin sınıf bilincinin gelişmesini ve örgütlülük gücünün artmasını sağlayacaktır. Sendikası işyerlerinde kurulan komite ve meclislerin ise görevi, işçilerin tabandaki birliğini sağlarken, sendikalaşma ve TİS hakkı için mücadele etmektir.

Örgütlülüğümüz gücümüzdür

Sendikalar, işçi sınıfının en geniş kesimlerinin mücadelesine önderlik edebilecek en önemli örgütlenme aracıdır. Bugünkü yönetimlerinden bağımsız olarak böyledir.

Bugün mücadeleciler sendikaların bir kısmının bu gerçeğin farkında olmadıklarını görüyoruz. **Sendika ve kurum ismi kullanmadan, başkanların ve kimi yöneticilerin adı-imzasıyla "Hakkımı ver" kampanyası örgütleniyor mesela.**

Hiçbir sendika başkanı ya da yöneticisi, sendikasıdan daha güçlü değildir. Hiçbir sendika başkanının, yöneticisinin ismi, sendikasının isminden daha büyük, daha etkili, daha güvenilir değildir. Hiçbir sendika başkanı veya yöneticisi, sendikasının kurumsal olarak kitlelerde yarattığı güç ve etkiyi, kişisel olarak yaratamaz. Tersine, sendika adının olmaması, güvensizlik yaratır. Sendikanın üyeler üzerindeki demokratik merkezîyetçiliğini, alınan kararlar ve eylemler konusundaki bağlayıcılığını, başkanlar-yöneticiler sağlayamaz.

Burada yapılan, kişilerin niyetlerinden bağımsız olarak, örgütsüzlüğe övgüdür. **Örgütsüz faaliyetin, örgütlü faaliyetten daha iyi sonuç alacağını zannetmektir. Sistemin bireyselleştirme saldırısını güçlendirmektedir. İşçi yığınlarının mücadeleyi örgütlerin dışında yürütmesi, sadece ve sadece burjuvazinin çıkarına-dır.** Mücadeleciler sendikaların yakın süreçte göz dolduran ve kitlelerin desteğini kazanan eylemler yapmış olmasına karşılık, mücadele gücünü ve etkisini zayıflatacak bir hamledir.

Gerek bu kampanya, gerekse son dönemde işbirlikçi sendikalara tepkiyle işçileri varolan sendikalardan istifaya çağırarak, (hem de hiçbir alternatif sunmadan!) ne kadar "solcu" görünürse görünsün, gerçekte işçi sınıfını, zaten zayıf olan örgütlerinden bile yoksun bırakmaktadır.

Bugün işçi sendika konfederasyonlarının içinde bulunduğu durum, büyük bir güvensizlik yaratmaktadır. DİSK'in korona döneminde işçiler çalışmaya devam ederken geri çekilmesiyle başlayan çöküş süreci, son olarak 1 Mayıs'ta Saraçhane'de işçileri bırakıp gitmesiyle doruk noktasına ulaşmış; işçilerin karamsarlığını ve öfkelerini büyütüştür. Genel-iş Genel Merkezi'nin CHP'lilerle kolkola belediye TİS'lerini satması, hepsinin üzerine gelmiş ve sendikalara güvensizliği derinleştirmiştir.

Ancak bu durumun panzehiri sendikalardan istifa etmek, işçileri örgütsüzlüğe terk etmek değildir, olamaz! **Çözüm işçi sınıfı içinde daha etkin örgütlenmek, tabanda kurulacak örgütlülükler aracılığıyla işçilerin sınıf bilinciyle donatılmasını sağlamak, işçilerin sadece patronlara karşı değil, sendika ağalarına karşı da mücadelesini örgütlemek ve devrimci-ilerici işçilerin sendika yönetimlerine gelmesini sağlamaktır.**

Bugünkü sınıf savaşımının geri koşullarında, bunlar ulaşılamaz hedefler gibi görünse de, olması gereken budur; her ne olursa olsun bunun mücadelesi verilmelidir.

"Makbule Berktaş; Küçük Dev Kadın" kitabı çıktı

Makbule Berktaş, "tüm devrimcilerin anası" olmayı başaran bir tutsak annesiydi. 9 yaşından itibaren

tarlada, fabrikada çalışan emekçi bir kadındı. Adana İHD'nin kurucusu, hak ve özgürlükler savaşçısıydı. Kendi deyimiyle "1978'de başlayan maraton"u, hayata gözlerini kapadığı 2021 yılına dek sürdü. Gerçekten de bir maraton koşucusu gibi, uzun soluklu bir mücadele verdi.

Ülkemizde anaların mücadelesi genel olarak bir dönem boyunca sürer. ("12 Eylül Anneleri") Dönemler arasındaki sert kesintiler, devrimcilerin olduğu gibi, anaların mücadelesini de kesintili kılmıştır. Ya da bir olaya tanımlanmış olarak devam etmiştir. ("Cumartesi Anneleri", "Barış Anneleri") Makbule Ana ise, yaklaşık 50 yıl boyunca mücadelenin her evresinde ve her alanında yer aldı. Bunda bir unsur, çocuklarının mücadelesindeki kesintisizlikti. Diğerleri ise, Makbule Ana'nın mücadeleyi, kendi yaşamının ve kişiliğinin ayrılmaz bir parçası haline getirmesiydi.

Yayınevimiz tarafından hazırlanan kitap, onun bu güçlü yaşamöyküsünü anlatmayı hedefliyor.

Kendi ülkemizde "Ana"larımızın yarattığı direnişlerin unutulmaması, örnek olması dileğiyle...

Makbule Ana ölüm yıldönümünde anıldı

Makbule (Berktaş) Ana'yı ölümünün 3. yılında mezarı başında andık. Anmaya dostları, akrabaları, İHD Adana il başkanı ve yöneticileri de katıldı.

Anma; emek ve özgürlük mücadelesinde yaşa mını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Kızı Zeynep Berktaş yaptığı konuşmada, Makbule Ana'nın bütün devrimcilerin anası olmayı başardığını; grupçuluğun, rekabetin, parçalanmanın baskın olduğu bir ülkede ve dönemde, bunu başarmanın hiç de kolay olmadığını söyledi. Onun ufak tefek bir kadın olmasına rağmen, dev gibi bir yüreği sahip olmasından dolayı "küçük dev kadın" denildiğini belirtti. Onunla ilgili hazırlanan "Küçük dev kadın" adlı kitabın da 7 Aralık tarihinde Yüreğir Kültür Merkezi'nde tanıtımı yapılacağı duyuruldu.

Makbule Berktaş Ana'mızı bir kez daha saygıyla, sevgiyle ve özlemlerle anıyoruz.

Hapishanelerdeki hak ihlalleri

Ekim ve Kasım aylarında hapishanelerdeki hak ihlalleri sürüyor. Bir yandan yeni tutuklamalarla hapishanedeki siyasi tutsakların sayısı arttı. Diğer yandan yasal düzenlemelerle yeni tutuklamaların önü açılıyor. 24 Ekim'de Diyarbakır'da açıklama yapan İHD, ÖHD ve TUHAY-DER, 40 hapishanede yaşanan hak ihlallerini duyurdu. Siyasi tutsakların sağlık ve yaşam hakkı başta olmak üzere, iletişim, görüş, havalandırma dahil yaşadıkları sorunları sıraladı ve bunlara çözüm bulunması istendi.

İstanbul İHD, Marmara Hapishaneleri'nde yaşanan hak ihlallerini yaptığı basın açıklamasıyla duyurdu. Ağustos, Eylül, Ekim aylarını kapsayan raporda, yapılan 63 başvuruda 984 hak ihlali tespit edildiği belirtildi. İhlaller arasında yaşama hakkına saldırı, işkence ve kötü muamele, sağlık hakkının gasp edilmesi, iletişim, adalete erişim hakkı, sosyal hakların gaspı var.

1 Ekim'de Mardin E Tipi Hapishanesi'nde intihar ettiği öne sürülen **Mizgin Acar** tedavi gördüğü Mardin Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 24

Ekim'de yaşamını yitirdi. Hendekler sürecinde Mardin'de bir itirafçının verdiği ifadeyle tutuklanan Acar, mahkemede beraat etmişti. Yargıtay'ın kararı bozması sonucu 30 Mayıs 2024'te evine yapılan baskınla gözaltına alınmıştı.

Mübbet hapis cezalarını tamamlayan tutsaklar başta olmak üzere tahliyeler engellenmeye devam ediliyor. Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki 10 kadın tutsağın tahliyesi İdare ve Gözlem Heyeti raporları bahane edilerek engellendi. ÖHD Ankara hapishaneler komisyonu, toplamda 8521 tutsağın tahliyesinin engellendiğini açıkladı.

Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde kalan **Mazhar Güler**, ağız içi arama dayatmasından kaynaklı tedavi olamadığını belirtti.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nde kalan **Yaşar İnce** de kelepçeli muayene dayatmasını kabul etmeyince, muayene olamadan geri dönmek zorunda kaldı. İnce'ye yeni randevu 15 ay sonrasına verildi.

Konya Ereğli hapishanesinde kalan **İhsan Bulut** da yazdığı Kürtçe mektubun tercüman olmadığı gerekçesiyle gönderilmediğini duyurdu.

"ZAFER ne zaman gelecek bilmiyorum. Ama geleceğini biliyorum..."

1800'lü yılların ilk yarısında, dünya, işçi direnişleri ve halk isyanlarıyla alev topu gibiydi.

Bu ülkeler arasında Fransa başı çekiyordu. İsyancılar ülkesi Fransa...

Rekabet koşulları, burjuvaların işçileri sömürsünde sınır bırakmıyor, aynı zamanda azgın sömürüye malzeme yapıyordu. Patronlar toplantılarında karlarının hesabını yapıyor, işçilere ateş püskürüyorlardı. "Burası İngiltere değil" diyorlardı. "Burada ipeğin fiyatını düşürecek buharlı makineler yok. Lanet olası İngilizler bir top ipeğin fiyatını 50 Frank'a düşürdüler, bizim toplanın fiyatı ise 90 Frank. Korkunç bir rekabet içindeyiz. İngiltere'dekiler hariç Viyana, Elberfeld, Köln ve Milano'da 20 bin rakip dokuma tezgahı var."

İşçiler ise perişandı. Sabahın köründen gece yarısına dek çalışıyor, ekme ve yatacak bir yatak bulunca seviniyorlardı. Ölüm, hastalık, beş parasızlık "kaderleri" olmuştu adeta. Bu "kaderi" nasıl değiştireceklerini ise bilmiyorlardı. İpek böceğinin ince tozu ciğerlerini, gırtlaklarını yiyordu işçilerin. Adına "Ohtık hastalığı" diyorlardı. Hastalık gencecik işçi bedenlerini sarıyor ve birkaç yıl içinde öldürüyordu onları. Bir işçi ailesinden üç-dört işçi birden bu hastalıktan ölüyordu. Ağır vergiler ise ücretleri sürekli düşürüyordu. Küçük atölye sahipleri de işçilerin saflarına katılıyordu. Gelişmiş makinelerin rekabetinde dayanamayan sayısız dükkan sahibi, işyerinin kapısına kilit vuruyordu. Hala kapatmamış olanlar da evini ve ekmeğini işçileriyle paylaşmak zorunda kalıyordu.

Homurtular içten içe öfkeye dönüşüyordu.

İsviçre-Cenevre'den gelen Darmstadtli Alman genci Johann Stock, Savoie dağlarından geçerek, Lyon şehrine geldi. 19 yaşındaydı ve yetenekli bir dokuma işçisiydi Stock. Fransa'nın zengin Rhône Bölgesi'nde bulunan Lyon şehri, geçim derdine düşerek yola koyulan yabancı işçilere kucak açıyordu. Ama Lyon'un kucağında açlık, yoksulluk, hastalık vardı işçiler için.

J.Stock, Lyon'da Croix Rousse'de küçük bir dükkanı olan Bouvri Usta'nın yanında çalışıyor ve 16-18 saat çalıştığı halde kirasını bile ödeyemiyordu.

Bu böyle devam etmezdi! Nihayet öfke patladı...
İşçiler ve küçük atölye sahipleri dilekçe ile Vali'ye çıktılar. Tek istekleri vardı: Sabit ücret baremi verilsin...

Vali, sorunla ilgilenme sözü verdi işçilere. Patron ve işçi temsilcilerinden oluşan bir toplantı yapma sözü verdi. Tehlikenin farkındaydı Vali...

Anlaşma günü Valilik önünde, içlerinde Stock'un da bulunduğu on binlerce işçi birikti. Ama fabrika sahipleri "Nuh diyor, Peygamber demiyordu". Tüccar Broche, "Lyon kaynıyor, her tarafta isyan var" diyerek, işçilerin ücretlerini yükseltme talebini reddediyordu. Ancak gece yarısına doğru 150 Lyon burjuvası pes etti.

Gecenin karanlığı on binlerce işçinin sevinç çığlıklarıyla aydınlanıyordu.

Tabi ki, Lyon burjuvaları boş durmadı. Toplantı üstüne toplantı yaptı. Bu sözü tutmamanın yollarını konuşuyorlardı. Kan

akıtmak için naralar

atan vardı. Ani bir ziyaretle toplantıya gelen, burjuvaların elini sıkma yarışına girdikleri generalin her sözü bir top ateşi gibiydi: "Benim askerlerimin, o pislik sürüsünün her birini bin parçaya ayırdığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Şiddet kullanacaklardı. Paris'e, Saray'a haber saldı burjuvalar.

Sahibinin sesi gazeteler de ağzına geleni söylüyordu işçilere:

"Ne ağlamanın bir gereği var, ne de susmanın herhangi bir yararı. Lyon sorununun temelinde çok önemli bir şey gizli. Zenginler ve yoksullar arasında sürdürülen bir iç savaş. Bizim ticaret ve sanayi toplumumuzun çok ciddi bir ülseri var, tıpkı diğer sanayi toplumları gibi. Bu korkunç ülser işçilerdir..."

"İşçisiz fabrika yok. Durmadan artan ve sürekli bir şeyler isteyen işçi sınıfından, normal insanlara artık rahat yok. İşyerlerinde yüzlerce işçinin başında olan fabrika sahipleri, köleliğin başındaki bir çiftlik sahibinin, kölelerin ayaklanma tehlikesiyle her an karşı karşıya oluşu gibi bir tehlike ile yüzyüze. Bu işçiler, San Dominya yerlileri gibi vahşi. Barbarlar, ne yazık ki, Kafkasya'da ya da Tatar steplerinde değil; bizim fabrikalarımızın, sanayi kentlerimizin sınırları içerisinde ve uygar toplumumuz her an tehlike altında..."

25 Ekim'de ücret bareminin kabul edilmesinin üzerinden yaklaşık üç hafta geçti. Patronların anlaşmaya uymayacağını anlamıştı işçiler. O gün binlerce işçi Croix Rousse meydanında toplandı. Kürsü olarak kullandıkları at arabası üzerinde konuşan sınıf kardeşlerini dinliyorlardı. "Kardeşler, kandırıldık, aldatıldık! Üç tabur asker şehre yaklaşıyor. Fabrika sahipleri 25 Ekim'de imzalanan anlaşmaya uymuyorlar. Üç haftadan fazla sabırla bekledik. Emeğimizin karşılığında aldığımız parayla yaşayamıyoruz. Lanet olası tüccarlar, kendi imzaladıkları ücret baremine gülmekle kalmadılar, askerleri çağırdılar ve Lyon işçilerine kendilerince bir gece yaşatacaklar. Kardeşler, geri çekilmemeliyiz. İş durdurup şehre gidelim. Ama birlikte hareket edelim. Sizi sakın ve mantıklı olmaya davet ediyorum. Provokasyona rağmen işçilerin kan istemediklerini gösterelim onlara.

Bizim tek bir sloganımız var: Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek!"

21 Kasım 1831 sabahının ilk ışıklarıyla sokaklarda binlerceydiler. Ve sadece "ücret baremi" istiyorlardı.

"Ayaklarının altındaki caddeden kopardıkları taşları atıyorlar, sonra da çıplak ellerle ve sopalarla dövüşüyorlardı. Ölümler arkadaşlarına barikat oldu. Stock da, öyle bir barikatın arkasına saklandı. Stock'un ustası Bouvri, ölen düşmanların ellerindeki silahları alıp işçilere dağıtıyordu. Evlerden çocuklar ve kadınlar yardıma

koştular. Meydandaki silah dükkanının camlarını kırdılar, sonra da babalarına, kocalarına, oğullarına, kardeşlerine; tabanca, tüfek, bıçak ve kılıç taşdılar. Askerler bir an durakladılar, sonra geri çekilmeye başladılar. İşçiler 'Çalışarak yaşayalım ya da savaşarak ölelim' sloganları ile Lyon'a girdiler."

Tarihe "Lyon Ayaklanması" olarak geçen üç günlük ayaklanma böyle başladı.

Ellerine geçen her şey barikat malzemesiydi artık. Parke taşları, direkler, at arabaları, yataklar, masalar... Stratejik noktadaki evleri boşaltıp askerlerden aldıkları topları yerleştirdiler. Mahalle mahalle koca bir kenti sarmıştı askerler. Sınıf kardeşlerine ulaşmak isteyen işçiler, asker kuşatmasını yara yara, savaşa savaşa geliyordu meydana doğru. **Aralarında hemen işbölümü kurulmuştu. Çorba pişirip ekme dilimleyenler, yemek pişirenler, kurşun taşıyanlar, işçi grupları arasında bağlantı kuranlar, yaralıları için çadır kurup, yaralıları tedavi edenler, pankart-bayrak hazırlayıp asanlar, silahları temizleyenler, sargı bezi olarak kullanılacak bezleri yıkayanlar...**

İşçiler tarafından Bölge Valisi ile birlikte esir alınan generalin dişleri arasından söylediği gibi "müthiş bir disiplin" vardı ve safları sürekli büyüyordu. Öyle ki, Lyon Garnizon Komutanı General Roger'ın kurduğu ve işçi zanaatçılardan oluşan on beş bin kişilik "Savunma Ordusu" işçilere karşı koymadan sınıf kardeşlerinin yanına geçti.

Stock gibi işçiler, kurdukları "İşçi Birlikleri" ile zayıf ev eşyalarından oluşturdukları barikatlar arkasından, en gelişkin silahlarla donanmış askerlerle savaşıyorlardı. Ve saldırıyı püskürtmeyi başardılar. Her ev, her bahçe, her cadde, hatta her mezar için, her karış toprak için savaştılar. Yüzlerce işçinin ölmesi pahasına... Subaylar da dahil, eli silahlı askerleri devirerek.

General, (kenti tekrar çembere almak üzere) ordusunu şehir dışına çekmek zorunda kaldı. Planı bozulan işçi liderleri, "İşçi Komitesi"ni tekrar topladılar. Stock'un iş arkadaşı ve ustasının oğlu, köprüye barikat kurmayı önerdi. Kadınlar ve çocuklar derhal kurdu barikatı. Şehirden "İşçi Birliği" yetişene dek köprüyü onlar koruyacaktı. "İşçi Birliği" yetişmek üzereyken barikat başındakiler öldürülmüştü. İlk düşen Jean'ın yaşlı annesiydi.

İşçiler ölümüne savaşıyordu ve öyle bir disiplin vardı ki, farkında olmadan devrimci adaletin katı ve bir o kadar hakkaniyetli yanına vurgu yapılıyordu: Çapulcu değillerdi, burjuvazinin savaş kuralları onlara yabancıydı. Talan ve hırsızlık olmayacaktı. Yapanlar ölümle cezalandırılacaktı. Esirlere kötü muamele yoktu...

İlk gece, ölen arkadaşlarını toprağa vermekle geçti. Yüzlerce işçi, meşalelerin aydınlattığı törenlerle gömüldü.

Kral, sonucu öğrendiğinde artık 24 Kasım olmuştu. "İşçi Komitesi", elinde işçi kanı olmayan adaylardan oluşan ve işçi oylarıyla seçilen yöneticiler istediklerini belirten bildirimleri çoktan dağıtmıştı. "Aramızda ceset dağları olanlarla anlaşma yapmaya çağız" diyordu bildiri.

Vali "işçilerin bir lideri yok" diye düşünüyordu ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"İşçi Komitesi" ile bir toplantı yaptı hemen. Onlara bildirim içeriğini değiştirmeleri için çokça dil döktü. İkna oldu işçiler. Cumhuriyet istemiyorlardı! Krala sadık kalacaklardı! Herkes işinin başına dönecekti!

Prens, 20 bin kişilik orduyla Lyon'a geliyordu. Yoğun bir tutuklama furiasının başlayacağını anlayan "İşçi Komitesi", savaşı yöneten işçi önderlerini sakladı. Stock ve Myonie çektikleri ıstırapı paylaştılar birbirleri ile: Ne zaman işçilerin de bir önderi olacaktır?

"Çok kötü" diyordu Myonie, "Ne yapmak gerektiğini bilmiyorum. Biz kazandık. Lyon'a sahip olduk; sonra da itiraz bile etmeden geri verdik. Şimdi ne yapalım? Barem için savaşalım mı yoksa efendilerin vereceği sadakayı mı bekleyelim? Ne zaman bir insan çıkacak, ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve onlara nasıl savaşmaları gerektiğini öğretecek, kazandıkları durumda bile niye hala birer zavallı köle olarak yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak?"

Stock, Almanya'ya döndüğünde yıllarca bunun arayışı içinde oldu. Çoğu kez kimselere güvenmedi de. Özellikle çok konuşup bir şey yapmayan, halktan kopuk aydınlara...

Ama o, mücadele içinde olmadan yaşayamazdı. Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ilkesiyle köylülük arasında faaliyet yürüten "İnsan Hakları Komitesi"ne girdi. Gizli toplantılarına katıldı. Kendisi gibi dokuma işçisi olan eşiyile birlikte illegal bildiriler dağıttı...

Yakalandıklarında kaybettiler birbirlerini. Stock, yıllarca hapisnede vahşi işkencelere maruz kaldı. Eşi, Alman polisi tarafından Fransa sınırına atılmıştı. Yıllar sonra yine bir eylem anında karşılaştıklarında eşi, "zaferi ne zaman kazanacağız" diye soruyordu. "Bilmiyorum" dedi Stock, "Ne zaman zafer gelecek bilmiyorum ama geleceğini biliyorum!"

Arkadaşları Stock'u, cehennem gibi yaşadığı hapisneden kaçırdıklarında, artık ayağı topaldı, kamburlaşmış, hastalıklara yakalanmıştı. Ama yine yılmadı, yorulmadı... Hep mücadelenin içinde oldu. Reformistlerle de tanıştı, anarşistlerle de... **O dönemin devrimcileri, proletaryanın davası konusunda berrak bir bilince sahip değildi. Kimi köylülere gidiyordu, kimi umutsuz eylemler yapıyor, suikastlar düzenliyordu. Babeuf'un fikirleri revaçtaydı.**

İşçilerin de bir gün öğretmeni olacağına dair umudunu hiç yitirmeyen Stock, onu bir toplantıda konuşurken buldu. "Yeni tarih, devrimler tarihidir" diyen Karl Marks'tı bu. Diyordu ki, "Proletaryanın, kendisinin dışında güvenebileceği birileri yok. Onun kurtuluşu, içinde yaşadığı koşulları yok etmekle mümkün.

Ama işçinin, çağdaş toplumun tüm insanlık dışı koşullarını yok etmeksizin, içinde bulunduğu koşulları değiştirmesi mümkün değil". Marks da Stock da birbirlerinin adını duymuştu aslında. Stock için Marks, "Günümüzün Spartaküs'ü desene" demişti. "Devrimler çağında Johann Stock gibi kalfalar dünyayı bir düzene sokmak için korkunç bir güce dönüşebilirler."

Stock artık 30 yaşındaydı. Marks da 26... İkisi de henüz gençti. "Gençlikleri ait oldukları sınıfın gençliğiyle, bu sınıfın masum ilk görüşleriyle, ilk isyanların tecrübesizliğiyle birlikte geçmişti. Bu ikisinin de gençliğiydi. Şimdi onlar, kendilerini olgun hissediyorlardı."

Stock "önderini ve dostunu" bulmuştu. Marks da proletaryanın içinden çıkan önder bir kadroyu. Bir de onun gibi kadroları örgütlü bir güce dönüştürmeyi...

Aradan yaklaşık iki asır geçti... Dünyanın her köşesinde ne zaman ki Stocklar önderini buldu, işte o zaman sosyalizm ve halk cumhuriyetleri ile tanıştı ve sömürsüz bir topluma yürümenin doyumsuz güzelliğini tattı. Ya da bu uğurda savaştı, bu savaşın insanlığa ne büyük değerler kazandırdığını gördü.

Bizim Stocklarımız olmadı mı? Kaç kez yenilmiş ve belini doğrultmuş bir mücadele tarihine sahip

olarak düzinelerce Stock'umuz var... **Profilo'da, Demirdöküm'de, Tariş'te, Zonguldak'ta, 15-16 Haziranlarda sayısız işçi önderi çıktı ortaya. Son yıllarda metal ve maden direnişinden çıkan işçi önderleri bunlara katıldı. Fabrika işgallerinden, grevlerden, barikatlardan geçerek eğitildiler.**

Direnışı işçiler, polis şiddetini, işbirlikçi sendikacıları, reformistleri gördü. Direniş boyunca önlerine hep engel çıkaran, devrimcilerle buluşmasını önlemek için akla karayı seçen bunlar değil miydi?

Yıllar sonra, tecrübeli bir işçi önderi olan Stock'un sözleri, kurtuluşun yolunu göstermeye devam ediyor: "Eğer Paris'te yüzbin olsaydık ne olacaktı? Eğer Lyon'da 'ücret baremi' için değil de iktidar için savaştıysaydık ne olacaktı? Zafer! İşte o zaman zafer bizim olacaktı..."

İşçi hareketiyle sosyalist hareket birleştiğinde zafere işçi sınıfının olacak... Ve sadece işçi sınıfı değil, tüm insanlık kurtulacak...

* Stock'un ve Marks'ın ilk gençlik yıllarını "Ateşi Çalmak" romanının birinci cildi anlatıyor. Evrensel Yayınları tarafından basılan 5 ciltlik "Ateşi Çalmak" romanının yazarı Galina Serebryakova'dır.

25 Kasım-Mirabel Kardeşler ve "Kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü"

25 Kasım, Dominik Cumhuriyeti'nde 1960'ta faşist Trujillo Hükümeti'ne karşı işçi ve emekçilerin verdiği mücadelenin sembolü haline gelen Mirabel Kardeşlerin, tecavüz edilerek öldürüldüğü gündür.

Dominik Cumhuriyeti'nde 1930'da Rafael Trujillo tarafından düzenlenen askeri darbe, yeni bir baskı ve terör dönemini başlatmıştı.

31 yıl boyunca ABD emperyalizminden aldığı destekle işçi ve emekçiler üzerinde ağır bir baskı ve zulüm fırtınası estirdi. Yaygın tutuklama, işkence, "faili belli cinayetler" de içinde olmak üzere her tür baskı uygulandı. Askeri istihbarat servisinin kurduğu "40" adlı hapisane, işkence ve elektrikli sandalyede ölümleriyle kötü-ünlü bir yerd. Ancak aynı dönem, kitlelerin direnişinin de büyüdüğü bir dönem oldu. Ülkede çeşitli örgütler kuruldu, faşist diktatörlüğe karşı eylemler gerçekleştirildi.

Bu dönemde kurulan örgütlerden biri de Clandestina'ydı. Kurucuları Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşlerdi. Mirabel Kardeşler öylesine güçlü bir direniş hattı oluşturmuşlardı ki, sayısız kez hapse atıldılar, diktatörlük tarafından tüm mülklerine el konuldu. Hatta Diktatör Trujillo, bir konuşmasında onları doğrudan hedef aldı, "ülkenin en büyük iki sorunu kilise ve Mirabel Kardeşler'dir" dedi.

Bu konuşmadan 23 gün sonra, **25 Kasım 1960'da, hapisteki eşlerini ziyaret etmekten dönen Mirabel Kardeşler'in arabası yolda sivil kişiler tarafından durduruldu.** Arabadan indirilen kardeşlere önce tecavüz ettiler, sonra da sopalarla döverek öldürdüler. Cansız bedenleri uçurumdan aşağıya atıldı. Açıkça "faili belli" olan bu katliam için devlet "trafik kazası" açıklamasını yaptı.

Mirabel Kardeşler'in ölümü, kitlelerin öfkesini ve direnişi büyüttü. Ayaklanmalar arttı. 6 ay sonra, 30 Mayıs 1961'de diktatör Trujillo bir suikast sonucu öldürüldü, ardından diktatörlük yıkıldı.

1981 yılında, Dominik Cumhuriyeti'nde Latin Amerika Kadın Kurultayı toplandı ve **25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü olarak ilan etti.** Birleşmiş Milletler (BM) ise 1999 yılında 25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ilan etti. Mirabel kız kardeşlerden birinin kod adının "Kelebek" olmasından da esinlenerek; o günden sonra üç kız kardeş, gerek Dominik'te gerek dünyada "Kelebekler" adıyla anıldılar. Türkiye dahil tüm dünyada 25 Kasım, Mirabel kardeşleri anma ve kadına yönelik şiddeti protesto etme günü oldu.

☆ 1 Kasım 1954- Fransız sömürgeciliğine karşı Cezayir kurtuluş savaşı başladı.

☆ 4 Kasım 2015- Şair Gülten Akın öldü.

☆ 6 Kasım 2020- Sanatçı Timur Selçuk öldü.

☆ 7 Kasım 1917- Çarlık Rusyası'nda kullanılan takvimle 25 Ekim'e denk düştüğü için "Ekim Devrimi" olarak tarihe geçen, dünyadaki ilk sosyalist devrim gerçekleşti.

☆ 9 Kasım 1918- Alman proletaryası ayaklandı

4 Kasım'da birçok kentte işçi ve asker konseylerinin kurulmasıyla ülke geneline yayılan Alman devrimi, sosyal-demokrat partinin ihanetiyle, iki ay içinde yenilgiyle sonuçlandı. Ardından Spartakistler'in önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg katledildiler.

☆ 15 Kasım 1937- Dersim katliamının ardından, direnişe önderlik eden Seyit Rıza, oğlu ve arkadaşları asıldı.

☆ 16 Kasım 1973- Yunanistan'da Politeknik direnişi

1967 yılında ABD desteğiyle gerçekleşen Albaylar Cuntası'na karşı üniversite öğrencileri Politeknik Üniversitesi'ni işgal etti. 17 Kasım'da 36 öğrenci katledildi. Politeknik Direnişi, faşist cuntanın yıkılması için düzenlenen gösterilerin başlangıcı oldu.

☆ 16 Kasım 2000- Sanatçı Ahmet Kaya, Paris'te sürgünde öldü.

☆ 18 Kasım 1986- NETAŞ grevi 12 Eylül sonrasında faşist baskılara rağmen yeniden direnişe başlayan işçi sınıfının ilk grevi gerçekleşti.

☆ 19 Kasım 1981- Şair Enver Gökçe öldü.

☆ 19 Kasım 1942- Stalingrad karşı taarruzu başladı

Stalingrad, Sovyetler Birliği'ni işgal eden Nazi ordusunun Moskova'dan önceki son kentiydi. Bu yüzden halk ve Kızılordu, 140 gün boyunca ölümüne bir savaşla savundu bu mevziyi. Stalingrad, Alman ordularının 3 yıl süren ilerleyişini durduran ilk durak oldu. Sonrasında, Kızılordu'nun Berlin'e kadar süren ve faşizmi kendi ininde yokeden görkemli ilerleyişi başladı.

☆ 20 Kasım 1910- Meksika Devrimi başladı

Demokratik bir içeriğe sahip olan Meksika Devrimi'nde Francesco Pancho Villa kuzeydeki ayaklanmaya, Emiliano Zapata ise güneydeki ayaklanmaya önderlik ettiler.

☆ 29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi başarıya ulaştı.

Enver Hoca'nın önderliğindeki

21 Aralık 1983- İsmail Cüneyt katledildi

İsmail Cüneyt, lise çağlarında devrimci oldu. 1973 yılında Hacettepe Üniversitesi'nde kararlılığı ve militanlığı ile öne çıktı. İhtilalci komünist hareketin öncelini oluşturan grubun içinde yer aldı. '75 yılında profesyonel devrimci olarak İstanbul'da işçi çalışmasına başladı. 1978'de Adana'da ihtilalci komünist örgütlenmenin temellerini attı. 1979 yılında MK'ya seçilen en genç üye oldu. 12 Eylül'ün karanlık günlerinde ise, hızla boşlukları dolduran bir önder oldu.

Ona yoldaşları "Stalin Mehmet" dediler. Çelik gibi bir iradeye, uzlaşmaz bir kişiliğe sahip olduğu için... 24 Mart 1983 günü, yoldaşlarıyla birlikte Sefaköy'de kuşatıldıkları evde, biri komiser, üç polisi öldürmüşlerdi. Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel'in şehit düştüğü bu baskında, İsmail Cüneyt polis çemberini yararak kurtulmayı başarmıştı.

21 Aralık'ta İstanbul'da işkenceci katillerin eline geçti. Aynı gün Gayrettepe 1. Şube bodrumunda kurşuna dizildi.

Stalin Mehmet, ihtilalci komünistlerin bir önderi olarak her zaman yaşayacak! Yozluğa, çürümeye, uzlaşmacılığa karşı, devrimci kararlılığın ve sağlamlığın sembolü olarak yol göstermeye devam edecek...

Arnavutluk Emek Partisi, II. Emperyalist savaş sırasında faşist işgale karşı anti-faşist mücadeleyi yükseltti ve demokratik devrimi gerçekleştirdi. Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist kampa katıldı.

☆ 1 Aralık 1934- SBKP MK üyesi Kirov öldürüldü.

☆ 1 Aralık 1989- İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nun işgali gerçekleşti. Bu, 12 Eylül sonrası öğrencilerin ilk işgaliydi.

☆ 9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı.

☆ 10 Aralık- Dünya insan hakları günü

☆ 13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi.

☆ 16 Aralık 1933- Dimitrov Leipzig Duruşmasında faşizmi yargılayan ünlü savunmasını yaptı.

☆ 19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı Siyasi tutsakların kazanımlarını yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısı, bütün hapishanelere yönelik vahşi bir katliamla gerçekleştirildi. Katliamda 28 tutsak şehit düştü.

☆ 19-24 Aralık 1978- Maraş katliamı

Devlet tarafından planlanan ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda, kapılarına işaret konulan demokrat-Alevi evlerine saldırıldı. Resmi rakamlara göre 111, gerçekte 500'den fazla insan katledildi.

☆ 28 Aralık 2011- Roboski katliamı

Kaççağa giden, çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerin üzerine yapılan bombardımanla, 35 kişi katledildi.

Kasım-Aralık ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

İsmail Gökhan Edge- 24 Kasım 1976

Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

Ali Algül- 21 Kasım 1979

İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu (HK) tarafından katledildi.

Hamit Tekin- 9 Aralık 1979

Sınıf mücadelesinde '60'ların ortasından itibaren yer alan Hamit Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar birçok eyleme katıldı. DSB'nin (Devrimci Sendikal Birlik) kurucularındandı. HK tarafından katledildi.

Metin Aydın- 11 Aralık 1980

Adana'da polisle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğeniydi. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünün ardından, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana İl Komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra, onun gibi çatışarak şehit düştü.

Teori; elde silah dövüşenlerin, yüreğindeki ateşi kalemine akıtanların işidir!

Teori, Fransızca kökenli bir kelime. Türkçe karşılığı "kuram" fakat birçok yabancı kelimede olduğu gibi teori de dilimize yerleşmiş bir kavramdır.

Toplumsal olguları ve olgular arasındaki ilişkileri soyutlayan kavramlar bütününe "teori" denir. Bu adı alabilmesi için, bilimsel, sistemli ve sürekli olarak doğrulanmış gözlem ve deneylere dayanması gerekir. Dolayısıyla ortaya atılan bir düşünce, görüş, gözlem veya tahminin ötesinde bir anlama sahiptir. **Geniş kapsamlı bir alanda, birbirinden farklı birçok gözlem ve deney ile açıklanabilen ve geleceğe dönük öngörüler sunan bir bütünlük arzmelidir. Ayrıca sınanmış ve yanlışlanmamış olması gerekir.**

Marksizm (sonraki adıyla Marksizm-Leninizm) bir bilim olarak ortaya çıktı. O güne dek "ütopik" bir şekilde savunulan sosyalizmi, bilimsel temellere oturttu. Toplumsal gelişimin sınıf savaşmaları üzerinden gerçekleştiğini ve sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne, oradan komünizme götüreceğini saptadı. **Felsefi, tarihi, siyasi, sanatsal vb. her alanı kapsayan bütünsel bir dünya görüşü oluşturdu. "Marksist teori" denildiği zaman anlaşılması gereken bu bütünlüktür.**

Ne var ki, ülkemizde "teori" ve "teorisyen" kavramları oldukça basite indirgenmiştir. Genel olarak "sol" diyeceğimiz çevrelerde, ortaya attığı görüşlerle "teori" yaptığını sanan, kendini "teorisyen" gören çok kişi vardır. Hatta kendini Lenin zanneden, Türkiye'nin "Ne Yapmalı"sını yazdığını düşünen kişiler çıkmıştır.

Oysa **bir konu hakkında yazı yazmakla "teorisyen" olmak apayrı şeylerdir. Herhangi bir araştırma-inceleme yazısı da "teori" değildir. Teori, geniş bir açıklama gücüne sahiptir, ikna edicidir, çerçevesi net biçimde çizilmiştir ve bunlar yalın, sade, basitleştirilmiş bir biçimde ortaya konulmuştur.** Bunu yapabilmek için de kavramsal bir sistem kurmak, üst düzey bilimsel-düşünsel bir seviyeye ulaşmak gerekir. Bu nedenle teori oluşturmak, yani teorisyen olmak, herkesin harcı değildir.

Gelin görün ki, ortalık "yeni teori"lerden ve kendini "teorisyen" zanneden kendine sevdalılardan geçilmiyor. '90'ların başında revizyonist blokun yıkılması, genel olarak sosyalizmin gerilemesi, bu tür teori ve teorisyenlere alan açtı. Burjuva ideologların "elveda proletarya"sından, "teknolojik devrim"inden, "kuantum fiziği"nden etkilenen, onlardan apartılmış görüşleri kendi icadımış gibi sunan sözde teorisyenler türedi. Dünyada komünist, devrimci hareketin gerilemiş olması, bu tür kalpazanlara uygun zemin yarattı. Fakat yaşamın kendisi, bu "teori"leri de "teorisyen"leri de bir kenara fırlatıp attı.

Son dönemde ise, "tasfiyeciliğin en uç hali" olan mülteciliği yaşayan, dahası bunu meşrulaştıran kişilerin "teorisyen"liği ile karşı karşıyayız. Üstelik bunu yaparken, onlar gibi kaçmayıp Türkiye'de kalarak zor koşullarda devrimcilik yapanlara "akıldanelik" taslıyorlar. Yani "sırça köşkler"inden, Türkiye'deki devrimcilere yön çiziyorlar! Onlara göre ülkedeki komünist ve devrimciler, sorunları kavramaktan, çözüm üretmekten uzaklar! Kendilerine böyle bir "misyon" vehmedip hariçten gazel okuyorlar. **12 Eylül gelir gelmez soluğu yurtdışında alan, sonra da oradan akıl vermeye, taktik üretmeye kalkan revizyonist tasfiyecilerden hiç farkları yok!** Yaptıkları şeyin siyasal karşılığı olmadığı gibi (ülkeden kopuk "teori üretmek" gibi) ahlaken de ne duruma düşüklerinin ya farkında değiller, ya da umursamayacak kadar pişkinler.

Arka arkaya "tasfiyecilik" üzerine yazmaları, bunun en önemli kanıtıdır. Çünkü tasfiyeciliğin bizzat müsebbibi

olan kişiler (örgütler) tasfiyecilik hakkında tek söz söyleme hakkına sahip değildir. Sorunu yaratanların, çözümün parçası olamayacağı çok açıktır. Tasfiyecilik üzerine tefrikalar yayınlayarak, kendi tasfiyeciliklerini örtbas etme çabası, boşunadır.

Son dönemde yeni Amerika keşfetmişler gibi tasfiyecilik üzerine döktürüyorlar. Oysa tasfiyecilik (12 Eylül dönemi bir yana) '90'ların sonundan itibaren Türkiye Devrimci Hareketi'nin temel sorunuydu zaten. Dolayısıyla yeni bir durum sözkonusu değil. Geçen zaman içinde en fazla tasfiyeciliğin koyulaşmasından, daha derinlere nüfuz etmesinden söz edilebilir. Diğer yandan **mültecilik-legalizm-parlamentarizm batağına girenlerin, tasfiyeciliğin aşılmasına dair söyledikleri hiç bir sözün kıymeti harbiyesi yoktur.**

Dikkat edilirse, "mülteci solcular" kendi aralarında polemik yapıp tartışıyorlar. Ülkeden o kadar kopuklar ki, geçmişe dair olaylar ve kişisel husumetler üzerinden birbirlerine giriyorlar.

Sonuçta "hariçten gazel okuyanlar" başta gelmek üzere, teori adına burjuva liberallerden veya revizyonist arpalıklardan beslenenler, tarihin çöplüğüne atılmaya mahkumdurlar. Buna karşın **genel olarak Marksizm-Leninizm'den, ML literatürden bir uzaklaşma olduğu aşikar.** ML'nin ABC'si sayılan en temel konularda bile ya büyük bir cehalet ya da bilinçli bir çarpıtma ile karşı karşıya kalıyoruz. Artık çoğu internette olan siyasi yayın organlarında da ML'nin temel ilkelerine aykırı o kadar çok şey savunuluyor ki, şaşmamak elde değil. Üstelik aynı konuda birbiriyle çelişik görüşler ortaya atılabiliyor. Daha kötüsü, ML'ye bağlı kalmak zorunda hissetmiyorlar kendilerini. Ama hala "sosyalist", "komünist" sıfatını kullanabiliyorlar!...

ML'nin temel ilkelerine bağlı kalmadan yapılan hiçbir çözümlenmenin doğru olma ihtimali yoktur. Her kriz döneminde Marks'ın yeniden doğrulanması, emperyalizm ve emperyalist savaş konusunda Lenin'e başvurmak zorunda kalınması, Marksist-Leninist teorinin bilimselliğini ve halen geçerliliğini koruduğunu kanıtlamaktadır. Tasfiyecilik dahil, dönemin sorunlarının aşılması, ML'nin ışığında belirlenecek politika ve taktiklerle olacaktır. Elbette sadece doğru tespitler yetmez, ona uygun bir pratik izlenmelidir. ML teorisi zaten pratiksiz düşünülemez. O halde bir kez daha ML teoriye sarılmak, ML teoriden kaynağını alan program-strateji ve taktiklerle devrimci pratiği birleştirmek zorundayız.

Dergimizin eski sayılarında yayınladığımız "Teori" yazısını, güncel öneminden dolayı kısaltarak yeniden yayınlıyoruz.

Marksizm (sonraki adıyla Marksizm-Leninizm) bir bilim olarak ortaya çıktı. Sosyalizmi, bilimsel temellere oturttu. Toplumsal gelişimin sınıf savaşmaları üzerinden gerçekleştiğini ve sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne, oradan komünizme götüreceğini saptadı. Felsefi, tarihi, siyasi, sanatsal vb. her alanı kapsayan bütünsel bir dünya görüşü oluşturdu. "Marksist teori" denildiği zaman anlaşılması gereken bu bütünlüktür.

Dünyada komünist ve devrimci hareketin, günümüz koşullarında önünü açacak teorik açılımı sağlayamıyor oluşu, genel bir tespittir. Bazen birileri “evrensel normlar” yakaladıklarından, dünya komünist hareketine “katkı”da bulduklarından dem vursa da, bu sözde teorisyenlere rağmen teorik boşluğun giderilemediği ortadadır.

ML teori, günün koşullarına uygun olarak somut tahlillerle geliştirilemediğinden, dünya devrimci-komünist hareketi sınıf mücadelesini ileriye taşımakta ciddi zorlanmalar yaşamaktadır. Dünyanın pek çok bölgesinde kitleler sokaklara dökülmekte, görkemli militan direnişler sergilenmektedir. Ancak bir noktadan sonra bu hareketler tıkanmakta, karşı-devrimin saldırılarıyla gerilemekte ve reformizmin kucağına düşmektedir. Geçmişte görkemli direniş örnekleri yaratmış, kitlelerle güçlü bağlar kurmuş ve mücadeleye seferber etmiş devrimci-komünist partiler, bugün büyük oranda reformistleşmiş, düzenin icazetine sığınmış durumdadırlar. Sorun, pek çok nesnel etkenin yanı sıra, yaşadıkları tıkanıklıktır.

Militanlık, direnişçilik, kararlılık, gözüpçelik gibi güzel erdemler, ne yazık ki, tek başına zafere götürmeye yetmiyor. İktidar perspektifine sahip ve ML teorii silahıyla kuşanmış doğru bir önderlik geliştirilemediği koşulda, hareket yenilgiye mahkum olmaktan kurtulamıyor. Elbette ki yenilgilerden de çıkarılacak dersler, bir sonraki yükselişe taşınması gereken deneyimler vardır, olacaktır. Ancak üst üste ve bu kadar boyutlu tarzda yaşanan yenilgiler, bilinç bulanıklığı ve inanç erozyonu yaratmaktadır. Çok bedeller ödediğini ama bütün bu bedellerin boşa gittiğini düşünen kitleler ve kadrolar, sadece kendi partilerine değil, genel olarak devrim ve sosyalizm idealine yabancılaşmakta, güvensizleşmektedir. Sistemin “yenilmez” olduğu düşüncesiyle birleşen umutsuzluk ve karamsarlık, onların emperyalist-kapitalist sisteme entegre olmasını, yozlaşmasını ve çürümenin bataklığında erimesini getirmektedir.

Bilinç bulanıklığını derinleştiren en önemli unsur, devrimci-komünist hareketteki ideolojik boşluğun, emperyalizmin ideolojisi ile doldurulmasıdır. ML bir kenara bırakılarak, dahası onu sorgulayıp bozarak “yeni” şeyler keşfetme çabasına girilmiştir. **Dünya devrim tarihi “ML’ye katkı” ve “ML’yi yeniden üretme” kılıfı altında revizyonist ihanet teorileriyle**

doludur. Kitle hareketi karşısında yavaş sönürücülük rolünü üstlenen, emperyalist sistem içinde kendine bir yer açmaya çalışan, bir biçimde düzene entegre olmaya yönelen her türlü kişi ve akım, kendisine bayrak olarak “yenilenme” sloganını seçmiştir. Bunu yaparken de ML’yi günün koşullarına uyarladıklarını iddia etmişlerdir. Parti anlayışından sınıf çalışmasına, politikadan taktiklere, teoriden yönetime, felsefeden ekonomiye kadar ML literatürün ortaya koyduğu her şeyi tersyüz ederek, ihanetlerini gözlerden gizlemeye uğraşmışlardır.

Ramiz Alia, sosyalist Arnavutluk’u revizyonizmin yoluna sokarken “Partinin Yeni Gelişmelere Ayak Uydurması” sloganını kullanıyordu. Kapitalizmin politikalarını sosyalizm kılıfı altında uygulamaya sokan emperyalistlerin elinde bir model oluşturan Tito, “Yaratıcı Marksizm” ürettiğini söylüyordu. ABD komünist partisini yasal bir derneğe dönüştüren Browder, “değişiklik zamanı” diyordu. İtalya Komünist Partisi’nin lideri Togliatti, sonradan “Avrupa Komünizmi” olarak adlandırılan “yenilenme”yi “Kitlelerin Yeni Partisi” olarak sunmuştu. Keza Polonya İşçi Partisi, “Yeniden Gözden Geçirme” demişti.

Dikkat edilirse, bir zamanlar devrimci ya da komünist olan parti ve önderlerin, uzlaşma veya teslim olma durumu, genellikle kapitalizmin yaydığı yoğun terör ve ideolojik bombardımandan etkilenip sömürü sisteminin ebediliğine tapınmaya başladığı süreçlere denk gelir. Veya devrim mücadelesinin önemli dönemeçlerinde tıkanma ve çözümsüzlük yaşandığı dönemlerde baş gösterir.

ML tarafından mahkum edilen karşıdevrimci akımlar; böyle dönemlerde “yeni” biçimler kazanmış olarak tekrar ortaya çıkarlar. Her seferinde karşıdevrimci ideolojiye daha fazla eklenmiş, emperyalizmle daha fazla bütünleşmiş olarak...

Bugün bu tehlike daha boyutlanmış durumdadır. Geçmişte sağlam ML ideolojiyle donanmış komünist partilerin ve komünist önderlerin varlığı, bu tür akımların gelişip güçlenmesini engelliyordu. Ancak bugün komünist ve devrimci hareketin gerilemesinden dolayı bu akımlar yeniden güç kazanmıştır. “ML’nin bugünü açıklamaya yetmediği”ni söyleyerek “yeni” diye sundukları şeyler ise, tarihin çöplüğüne gönderilmiş teorilerden ibarettir.

Bizim dayanağımız Marx, Engels, Lenin ve Stalin’in temellerini attıkları ve kendi dönemlerinde başarıyla

hayata geçirdikleri proletaryanın ideolojisidir. Bu temeller ve kazanılan başarılar, geçerliliğini bugün de en canlı haliyle korumakta, yol göstermektedir. Bize düşen, onlara dayanarak yeni gelişmeleri çözümlenmek, mücadelenin güncel taktiklerini, proletarya ve onun ittifak güçlerini somut duruma göre tahlil etmektir. Bunların üzerinden mücadele yol ve yöntemlerini, araç ve biçimleri belirlemektir.

Yaşadığımız süreci kavramak

Devrimci komünist hareket, dünya çapında bir gerileme yaşadı, yaşıyor. Bunu derinleştiren tıkanma ve çözümsüzlük, her alana yansıyor. Oysa “**çözümlenemeyen” bütün sorunların cevabı, yine ML’nin içinde aranmalıdır.**

En başta “devlet”, “hükümet”, “iktidar” kavramlarını yerli yerine oturmada bir bilinç kargaşası yaşanıyor. Burjuvazinin attığı adımlar arasında iç bağlantılar kurulamıyor, uzun vadeli programları kavranamıyor, emperyalistlerin kendi aralarındaki rekabet, çelişki ve dönemsiz uzlaşmalarından kaynaklanan politika değişikliklerinin nedenleri bulunamıyor. Yaşanan yeni emperyalist savaş, bunun diğer savaşlardan farkı, “tek kutuplu dünya”nın “çok kutuplu” hale gelişi, ABD emperyalizminin gerilemesi, Çin’in atağı, emperyalist kamp içindeki saflaşmalar, bunların bağımlı ülkelere yansımaları vb. kavranamadığı için tablo tüm netliği ile ortaya serilemiyor. Ve asıl önemlisi kitle hareketlerinin dinamikleri görülemiyor.

Emperyalizm, özü aynı kalmakla birlikte, değiştirdiği politikaları ve stratejik yönelimleriyle işçi ve emekçileri sadece daha yaygın ve yoğun sömürmeyi değil, **bilinçlerde yanılısama yaratarak düşünsel ve ideolojik olarak da esir almayı hedeflemektedir. Amacı “sistemin yenilmezliği”ni beyinlere kazımak, ulusal ve sosyal kurtuluş umutlarını yok ederek, kendi “gücü” karşısında herkesin secdeye varmasını sağlamaktır.** Kendi tekellerinde olan basın yayın organları, kitle iletişim araçları, eğitim sistemiyle, her türlü araç ve yöntemi kullanarak her gün, her an ideolojik bombardımanını yapmakta, kendi politikalarının meşruluğunu pompalamaktadır. Asıl tehlikeli olan, bilinçlerin tutsaklığıdır. Çünkü ezildiğinin, sömürüldüğünün farkında olan, sistemle çelişkilerini derinden yaşayan kitleleri mücadeleye seferber etmek kolaydır. Ama yaşadığı sömürünün “doğal” olduğunu düşünen, çelişkilerini ve hoşnutsuzluklarını sistemin

Bir zamanlar devrimci ya da komünist olan parti ve önderlerin, uzlaşma veya teslim olma durumu, genellikle kapitalizmin yaydığı yoğun terör ve ideolojik bombardımandan etkilenip sömürü sisteminin ebediliğine tapınmaya başladığı süreçlere denk gelir. Veya devrim mücadelesinin önemli dönemeçlerinde tıkanma ve çözümsüzlük yaşandığı dönemlerde baş gösterir. ML tarafından mahkum edilen karşıdevrimci akımlar; böyle dönemlerde “yeni” biçimler kazanmış olarak tekrar ortaya çıkarlar. Her seferinde karşıdevrimci ideolojiye daha fazla eklenmiş, emperyalizmle daha fazla bütünleşmiş olarak... Bugün bu tehlike boyutlanmış durumdadır.

açtığı başka kanallarda eriten (futbol, uyuşturucu, kumar, ya da dinsel-etnik düşmanlıklar) yığınları harekete geçirmek, birkaç kat daha zorlu bir iştir.

Kitlelerin önüne somut hedefler, onları harekete geçirebilecek araç ve yöntemler koyabilmenin tek yolu, önce devrimci komünist hareketin özü aynı kalan, ama biçimi değişen sorunların ideolojik-siyasal yanını ve teorik altyapısını kavrayabilmektir.

Açlık ve yoksulluk ortadan kalkmadı. Sömürü ve sınıfsal çelişkiler bitmedi, keskinleşti. Sosyalizm, tarihin akışının zorunlu bir evresi olmaktan çıkmadı. Ancak geriye dönüşlerin tüm yönleriyle teorik olarak çözümlenememiş olması ve bu derslerle geleceğe yürünememesi, kitlelerin mücadeleye katılma isteklerini zayıflattı. Karşılığında bir şey elde edemeyeceğini, emeklerinin boşa gideceğini düşünmeye başladıkları için ağır bedeller ödeme konusunda isteksizleştiler.

Özellikle '90'larda revizyonist blokun çöküşü ve dünya çapında beyaz terör dalgasının güçlenmesi, kitlelerde ve devrimci örgütlerde derin izler bıraktı. **Dünyadaki bütün devrimlerin, hatta sosyalizmin inşasında oldukça önemli adımlar atan Sovyetler Birliği'nin geriye dönüşü, emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası haline gelmesi, büyük bir karamsarlık yarattı.** O dönemleri yaşamış olanlar "eski güzel günler"in özlemini taşıyorlar, ama yeniden o günleri yaşayabileceklerine duydukları umut zayıflamış durumda. "Sosyalizmin asla gerçekleşmeyecek bir hayal olduğu" yönündeki emperyalist propaganda ise devam ediyor.

Bu noktaya getiren iç ve dış etkenleri, eksik bırakılan yerleri, gerek emperyalizmin saldırıları bertaraf etmenin yöntemlerini, gerekse parti içi bozulmaların nedenlerini ve bunun "panzehiri"ni, kitlelere sosyalizmi kavratmanın ve kazanımlarına sahip çıkmanın araçlarını yaratmak zorundayız. Ve bu zorunluluk, teoride yapılması gereken bu çözümleme, komünistlerin boynunun borcu...

ML'yi geliştirmek en yakıcı görevdir

Yaşanan tıkanmanın temel nedenlerinden birisi, uluslararası komünist hareketin, siyasi, ideolojik ve örgütsel önderlikten yoksun olmasıdır. Bugün ne Lenin ve Stalin gibi ustalara, ne de Komüntern gibi enternasyonalist kurumlara sahibiz. **Yol gösterecek,**

Yaşanan tıkanmanın temel nedenlerinden birisi, uluslararası komünist hareketin, siyasi, ideolojik ve örgütsel önderlikten yoksun olmasıdır. Bugün ne Lenin ve Stalin gibi ustalara, ne de Komüntern gibi enternasyonalist kurumlara sahibiz. Yol gösterecek, tıkanıklıkların önünü açmada yardım edecek, perspektif sunacak böylesi önderliklerin olmayışı, genel olarak devrimci hareketin zorlanmasına neden oluyor.

Emperyalist politikalara ve ideolojik saldırılarına olduğu kadar, devrimci kesimlerde giderek derinleşen tasfiyecî düşüncelere karşı, ML ideolojik mücadele, günümüzün en yakıcı görevleri arasındadır.

tıkanıklıkların önünü açmada yardım edecek, perspektif sunacak böylesi önderliklerin olmayışı, dolayısıyla onların teorik açılımlarının yönlendiriciliğinden yoksun kalmak, genel olarak devrimci hareketin zorlanmasına neden oluyor.

Geçmişte faşizm yükselişe geçtiğinde ve dünyanın birçok bölgesinde kitleler üzerinde azgın bir terör estirmeye başladığında, Komüntern, komünist partilerinin önüne faşizme karşı ortak mücadele perspektifi koymuş ve enternasyonalizm bayrağı ile geniş kitleleri faşizme karşı topyekun bir savaşa seferber edebilmişti. Faşist ideolojinin dayanaklarını, sınıfsal zeminini ve kitle tabanını ortaya sererek, komünist partilerin faşizmin saldırılarını püskürtme biçimi ve araçlarını yaratabilmişti. Bir dönem sosyalizmin kalesi olmayı başaran Arnavutluk ve Arnavutluk Emek Partisi, karşıdevrimci Üç Dünya Teorisi'ne karşı mücadele bayrağını açmıştı. Etkileri ülkemizde de görüldüğü gibi, başarılı bir ideolojik mücadele yürütülmüştü.

Bugün, böyle bir güçten yoksun olmanın sonuçları acı bir şekilde yaşanıyor. Emperyalist politikalara ve ideolojik saldırılarına olduğu kadar, devrimci kesimlerde giderek derinleşen tasfiyecî düşüncelere karşı, ML ideolojik mücadele, günümüzün en yakıcı görevleri arasındadır.

Rosa Luxemburg, "Ama devrim, nihai zaferin bir dizi yenilgiden geçerek hazırlanabildiği tek savaş biçimidir... Bir koşulla! Söz konusu olan her yenilginin hangi nedenlerden dolayı meydana geldiği sorulmalı" diyor. Bugün bu soruların cevabını bulmak en başta bizlerin görevidir.

Tarihimiz teorinin önemi ve yol göstericiliği konusunda önemli derslerle doludur. **TDH, bizi daha çok direnişçi geleneğimizle, militan özelliklerimizle, savaşçı yapımızla tanıtır. Oysa '70'lerde ilk çıkışımız ideolojik-siyasi temeldedir ve o süreçte TDH'ye ideolojik-siyasal önderliğimiz olmuştur.** 'Üç Dünya Teorisi'ne (ÜDT) karşı açtığımız savaş, bu öncülüğün ilk adımıdır. Bugün için çok kolay olan ÜDT'nin nasıl bir çarpık teori olduğunu anlatmak ve ona karşı durmak, herkesin ÜDT'yi savunduğu bir dönemde hiç kolay değildi. Büyük bir saldırı dalgasını göğüslemek gerekiyordu. Yaklaşık bir yıl süren bu zorlu mücadele sonucunda, tüm yapılar birer birer ÜDT'yi mahkum etmeye

başladı. Birçok hareket bu yüzden bölündü. ÜDT'yi savunarak ayrılanlar bir süre sonra Aydınlık'a kapağı attılar. ÜDT gibi karşıdevrimci bir teoriyi, ancak karşıdevrimci bir safta yer alarak savunabilirdi çünkü.

ÜDT'ye karşı başlattığımız mücadeleyi kısa süre sonra Mao Zedung Düşüncesi izledi. **O güne dek 'ML usta' olarak ilan edilen Mao ve onun ML'ye katkıları olarak sunulan MZD, yine ilk kez bizim tarafımızdan ma-saya yatırılıyor ve revizyonist yön-leri açığa çıkarılıyordu.** ÜDT'yi reddettiğimiz günlerde Aydınlık gazetesi "Bunlar yakında Mao'yu da reddeder" diyerek saldırıya geçmiş ve diğerlerini bize karşı kışkırtmıştı. Aydınlık, bu öngörüsünde yanılmadı. Çünkü ÜDT ile MZD arasındaki yakın bağı diğerlerinden çok daha iyi görüyordu.

Gerek ÜDT, gerekse MZD, bir hareketin safını belirlemede, ML ideolojik bir hat tuturmada belirleyici öneme sahip iki temel sorundu. Bunlar kendi içinde felsefi, sınıfsal, örgütsel bakış açısını, ona bağlı olarak devrim, parti, proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin inşası gibi en temel konuları kapsıyordu. Biz bunların çözümlenmesini sadece genel bir düzlemde koymakla kalmadık. TDH içinde bu anti ML ideolojinin şu ya da bu biçimde etkisi altında bulunan çeşitli örgütlerin (başta o dönemki isimleriyle Halkın Kurtuluşu, Halkın Bayrağı, Halkın Yolu olmak üzere) eleştirisi temelinde onu Türkiye somutunda geliştirdik. İdeolojik çözümlemeyi, siyasi, örgütsel, programatik, taktiksel düzeyde ele alarak Türkiye'nin sosyoekonomik yapısının geri kapitalist olduğu tespitini, proletaryanın devrimimizde oynayacağı, -sadece ideolojik değil fiili- önder rolü, başta yoksul köylülük ve küçük burjuvazi olmak üzere devrimin müttefikleri sorunu vb. konulardaki tahlillerimizi bunun üzerinden şekillendirdik. Özellikle Maocu "Demokratik Halk Devrimi" eleştirisi, devrimin kesintisizliği, devrim stratejimizin 'silahlı halk ayaklanması' olarak belirlenmesi, o zaman için çığır açan konulardı. 'Anti emperyalist demokratik halk devrimi'nden kesintisiz bir şekilde sosyalizme geçiş ve sınıfsız toplum hedefimiz 'asgari ve azami programımız' olarak ortaya kondu. Arkasından birçok örgüt kendi programını yeniden ele aldı, biçimsel de olsa bazı düzeltmeler yaptı. Kısacası, **daha kurulduğumuz anda TDH'ne ML bir önderlik gerçekleştirdik.**

Ardından gelen 12 Eylül yıllarında sadece ışkence-cezaevi-mahkeme tavrımızla değil, ideolojik-siyasal önderliğimizle öncülük yaptık. Cunta'nın faşist olmadığından 'Bona-partizm' teorisine, ordu ve Kemalizm hakkında küçük burjuva hayallere kadar birçok temel konuda ön açıcı teorilerimiz ortaya kondu. Bozgun halinde 'geri çekilme' taktiğine yönelttiğimiz eleştiriler, 'saldırı' taktiğimiz, sonrasında Leninist 'geri çekilme' anlayışımız olsun, tüm hareketleri kısıncacı altına alan tasfiyeciliği sadece örgütsel yanlarıyla değil, ideolojik, siyasi, felsefi, çok yönlü mahkum edişimiz olsun, döneme damgasını vuran politika ve teorilerdi.

Bunları ortaya koyduğumuzda saldırıya geçen birçok hareketin daha sonra bu teorileri kabul etmesi ise, ideolojik-siyasal önderliğimizin kanıtı niteliğindedir. Tıpkı '77-'79 sürecinde olduğu gibi...

12 Eylül direnişimizin arkasında da ML ideolojik-siyasal çizgi ve ona bağlı olarak geliştirilen örgütsel-taktiksel üstünlüklerimiz vardı. 12 Eylül sonrası yeniden toparlanma ve atılım süreci, bu özelliklerimizin üzerinden oldu.

Ne var ki, '90'ların ikinci yarısından itibaren yaşanan tasfiyecilik süreci, sadece örgütsel-taktiksel değil, asıl olarak ideolojik-siyasal bir çöküş yarattı. "Kitleleşme" adına ortaya koyulan "güncel politikalar" giderek "stratejik hedef" halini aldı. ML ideolojinin yol göstericiliğinden kopularak, popülere olana yönelme, anti-ML akımlardan etkilenme başgösterdi. Legalleşme ile atbaşı giden bu ideolojik-siyasal savrulmuş, '80'lerin ortalarından itibaren büyüyüp gelişen örgütsel yapıyı darma-dağın etti. Teori ile pratik, ideolojik-siyasal bakışla örgütsel faaliyet birbirinden koptu. Teori 'seçkin' bir azınlığın işi olarak görüldü. Oysa devrimci bir hareket, başta kendi tabanı olmak üzere kitlelerden koparak teori üretmez. Ürettiği 'teori' de devrimci teori değil, entelektüalizm olur. Bu yönde bir birikim sahibi değilse, entelektüalist üretim bile yapılamaz. Nitekim böyle de oldu.

Elbette bu sorun, sadece bizim değil, TDH'nin sorunudur. **İdeolojik-siyasal üretim, çok sınırlı bir kesim tarafından yapılırken, ezici bir çoğunluk bunun tamamen dışında, adeta bir tüketicisi durumundadır.** Siyasal hareketlerin tabanında yer alan, hatta belli başlı organlarda çalışan geniş bir kesimin, ideolojik-siyasal geriliği, hareketin ürettiği teoriye katkısını zayıflatmakta, bazen tamamen yoksun kılmakta,

dolayısıyla teorinin yaşamda karşılığı ve uygulanabilirliği tartışma götürmektedir. Yaşamın içindeki unsurlardan 'geri beslenme'yi almayan en usta teorisyenler bile, 'yeniden üretimi' doğru bir şekilde gerçekleştiremezler. Bu kısır döngü kırılmadığı sürece de devrimci teoriden ve onun yol göstericiliğinden söz edilemez. 'Yazarlar yazar-okurlar okur!' olursa, orada ne kolektif üretimden ne de ML bir teoriden bahsedilebilir. Kuşkusuz işbölümü ve uzmanlaşma olacaktır. Ama, bu, birbirini beslemede yoksunluk ve kopuş şeklinde tezahür ederse, tek yanlılaşma, yabancılaşma ve kısırlaşma kaçınılmaz. **Siyasal bir yapıda her bireyin 'asgari formasyon' dediğimiz bir altyapıya sahip olması gerektir. Yönetici konumdaki herkesin ise, en azından kendi alanında siyasal olarak da uzmanlaşması şarttır. Aksi taktirde er ya da geç alana dair sorunlar çözülemeyecek, bir tıkanma yaşanacak ve gelişme duracaktır.** Alanlardaki tıkanma, bir bütün olarak tüm yapıyı geriletecektir. Dolayısıyla, teorik gelişim, ideolojik-siyasal üretim, bütüne-kolektife yayılmadığı, onlara mal olmadığı ve onlardan beslenmediği sürece, kötürüm kalmaya mahkumdur.

Bugün de TDH'nin önündeki sorunları çözmek, teorik bir altyapı sunmak görevi bizim omuzlarımızdadır. **Tasfiyeci dalgayı kırmak, karşıdevrimin saldırılarına doğru ve cepheden yanıt verebilmek, iktidar fikrini bilinçlere kazıyıp devrimin sorunlarını çözmek ve önderlik etmek, bu temel üzerinden gerçekleşecektir.** Çünkü, Lenin'in dediği gibi "Görevler doğru saptandığında, bu görevleri yerine getirmek amacıyla tekrar tekrar girişimde bulunmak için enerji mevcut olduğunda, geçici başarısızlıklar ancak küçük musibetler olabilir. Devrimci deneyim ve örgütsel ustalık, edinilebilen şeylerdir. Yeter ki, insanda gerekli özellikleri edinme isteği olsun. Yeter ki, insan hatalarının farkına varsın. -devrimci meselelerde bu yarı yarıya düzelme demektir."

Teori, pratiğin ışığında gelişecektir

Teoriyi bir masa başı çalışması olarak algılamıyoruz. **Ne amaçsız ve hedefsiz bir tarzda peş peşe kalın kitapları devirmek, ne ML klasiklerden alt alta dizilmiş alıntılar, ne de süreçten ve devrimcin ihtiyaçlarından kopuk bir veri bankası... Teori, pratik çalışmanın ihtiyaçlarına cevap verecek bir kılavuzdur ve doğrudan pratiğin**

İçinde üretilir. Geçmiş örnekler de böyle yaratılmıştır.

Mesela Marx, kendi dönemindeki sınıf mücadelelerini, proletaryanın gelişim çizgisini çok yakından incelemiştir. **Proletaryanın sınıf olarak bağımsız tavrını koyduğu ilk eylemler, Lyon Barikatları ve İngiliz fabrikaları Marx için bir laboratuvar olmuştur.** İlk sosyalist devlet olarak kurulan Paris Komünü'nü "göğün fethine kalkışan komünarlar" diyerek selamlamıştır. Bu görkemli sınıf deneyimlerini içinden kavramaya çalışmış, her birisiyle ilgili makaleler yazarak, eksiklerini, hatalarını ve geleceğe taşınması gereken yönlerini ortaya koymuştur. **1848 Avrupa devrimlerinin içinde yer almıştır. Hiçbir zaman aydınca bir yaklaşımla sadece kitapların arasına gömülerek yazı yazılmayacağına, yazılrsa da bunun devrime faydası olmayacağına bilincindedir.** İşçilerle yakın bağlar kurmuş, onlarla yüz yüze konuşmuş, işçi toplantılarına, konferanslarına, eylemlerine katılmıştır. Yoldaşı Engels ile birlikte farklı ülkelerin sınıfsal gelişmelerini ve mücadele biçimlerini araştırmış, yaptıkları deneyim aktarımları ve birikimleriyle birbirini zenginleştirmişlerdir.

Böyle bir çalışmayla Marx, sadece kapitalizmin ekonomik yasalarını çözümlenmekle kalmamış, sosyalizmin zorunluluğunu, sınıflar mücadelesinin ortaya koyacağı toplum biçiminin kaçınılmazlığını da göstermiştir. Ve bu tarihsel akış içinde proletaryanın neden devrimin önderi olması gerektiğini, proletaryanın partisi olmadan proletaryanın kendi misyonunu yerine getirmeye gücünün yetmeyeceğini açığa çıkarmıştır. Proletaryanın partisinin ilk teorik altyapısı bu dönemde oluşturulmuştur.

Engels, Marx'ın gelişimine dönük olarak şunu söylüyor: "Marx, kendinden önce gelenlerin çözüm diye baktıkları şeye, sadece bir sorun diye baktı." Ve sorunları çözerek proletaryanın bilimsel öğretisi Marksizm'i kuramsallaştırdı.

Lenin ise partinin nasıl olması gerektiğini, kendi mücadele pratiği içinde ve zamanla kurmuştur. Partinin, devletin gözünden uzak bir yeraltı örgütü olması gerektiği düşüncesini Narodnikler'den almış, RSDİP'i daha baştan bu anlayışla şekillendirmişti. "Halkın Dostları Kimlerdir" kitabında Narodnikler'i mahkum ederek, devrimde proletaryanın rolünü ve kapitalizmin çarkının geriye çevrilemeyeceğini, küçük burjuva köylü devrimciliğinin, halkçılığın yoğun

Teoriyi bir masa başı çalışması olarak algılamıyoruz. Ne amaçsız ve hedefsiz bir tarzda peş peşe kalın kitapları devirmek, ne ML klasiklerden alt alta dizilmiş alıntılar, ne de süreçten ve devrimcin ihtiyaçlarından kopuk bir veri bankası... Teori, pratik çalışmanın ihtiyaçlarına cevap verecek bir kılavuzdur ve doğrudan pratiğin içinde üretilir. Geçmiş örnekler de böyle yaratılmıştır.

bir eleştirisini yaparak, ama bununla yetinmeyip Rusya'nın sosyo-ekonomik tahlilini araştırmaya yönelerek yapmıştır. Sibiry'a'da sürgünde yazdığı "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" eseriyle, kapitalizmi ve proletaryanın durumunu çözümlemiş ve proletaryanın önünü açmıştır.

RSDİP'in kurulmasından sonraki ilk yıllar ekonomizmle mücadele dönemidir. Bu mücadelede, partinin ideolojik hattını netleştirmiştir. Kendiliğindencilik anlayışına karşı sınıfın ideolojik siyasal, örgütsel önderi olarak partinin gerekliliğini "Ne Yapmalı" adlı kitabında anlatmıştır. Sonrasında Menşevikler'le mücadele içinde partinin biçimini oluşturmuştur. Şekilsiz ve gevşek bir örgütlenme anlayışına karşı sağlam ve ilkeli bir Bolşevik çekirdek ve profesyonel olarak çalışan üyeleri olmadan, proleter devrimin yolunda ilerlenemeyeceğini ortaya koymuş, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı kitabını bu tartışmalar üzerinden yazmıştır.

Lenin, kitlelere dayanmasını ve kitlelerden öğrenmesini çok iyi bilen bir önderdir. Uzun yıllar yurtdışında yaşamak zorunda kalmasına rağmen, ülkesindeki mücadeleden kopmamasının sırrı buradadır. Kadrolardan gelen raporlar ve onları zaman zaman yurtdışına çağırarak yaptığı toplantıların yanı sıra, Rusya'daki işçilerden her gün onlarca mektup almıştır. Bu mektuplar bir yandan işçilerin ruh halini, diğer yandan sıkışma noktalarını ve ihtiyaçlarını gösterir Lenin'e. Onlardan bir an bile kopmadan her yönüyle araştırdığı ülkesinin somut durumunu çok iyi kavradığı için devrim ve sosyalizm mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap verir. Her kitabı, yazıldığı dönemin temel sorununun adını koyarak çözüm yollarını ve mücadele yöntemlerini gösterir. Yenilgi yıllarında "Tasfiyecilik Üzerine" ve "Materyalizm ve Ampirikritisizm" kitaplarını yazarak, yenilgi yıllarının ortaya çıkardığı hastalıklara karşı amansız bir ideolojik savaşım yürütmüştür. Yenilgiden sonraki yıllarda ise "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm'i tahlil etmiş ve devrimin yolunu bu tahlillerin üzerine oturtmuştur. Nisan Tezleri, 1917 Şubat Devrimi'nin hemen sonrasında atılması gereken adımları anlatır. Devrimin niteliğini ortaya koyarak sosyalizme geçişin yollarını gösterir. Devlet ve İhtilal kitabı ise Ekim Devrimi öncesinde, iktidarı ele geçirdikten sonra yapılacak

Marx, kendi dönemindeki sınıf mücadelelerini, proletaryanın gelişim çizgisini çok yakından incelemiştir. Lyon Barikatları ve İngiliz fabrikaları Marx için bir laboratuvar olmuştur. Paris Komünü'nden 1848 Devrimleri'ne, olabildiğince dönemin işçi eylemlerinin içinde yer almış, işçilerle yakın bağlar kurarak dönemi ve işçi sınıfını anlamaya çalışmıştır. Bu çalışmanın içinde Marks, kapitalizmin ekonomik yasalarını çözümlemiş, sosyalizmin zorunluluğunu ve proletaryanın önderliğini ortaya koymuştur. Lenin ise sosyalist devrime önderlik edecek proletarya partisinin nasıl olması gerektiğini, kendi mücadele pratiği içinde ve zamanla kurmuştur.

şeyleri anlatır. Devletin tanımını yapar, sosyalist devletin, proletarya iktidarının yapısını anlatır.

Stalin, ulusal sorunun çözümünün ve sosyalist insanın mimarıdır. Her iki konuda da altyapıyı Lenin kendi döneminde oluşturmuştur. Stalin ise bu altyapıya dayanarak karşısına çıkan sorunları çözerek ML teoriye katkıda bulunmuştur. Ulus kavramının tanımlanmasından bölgesel özerklik ilişkilerine, ulusal geleneklerin proleter kültürle kaynaştırılmasından şovenizme karşı mücadeleye kadar ulusal sorunun çözümünde köklü bir dayanak oluşturan pek çok şey Stalin'in bıraktığı mirasın içindedir. Diğer taraftan, sosyalizmin ekonomik alanda inşası, sosyalist yeni insanın yaratılmasıyla iç içe yürümüştür. Üretimin kolektifleştirilmesi süreci, kitlelerin bilincinde kolektifleştirmenin yaratılmasında en büyük temeli oluşturmuştur. Bütün dünya '29 bunalımını yaşarken, gerçekleştirilen Sovyet mucizesi, sosyalizmin kazanımlarını sahiplenen halkın şekillenmesiyle bir aradadır. Tam da bu kültür, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında sosyalist anayurdu faşizme karşı savunmakla kalmamış, dünyayı faşizmin lanetinden kurtarma görevini de omuzlamalarına yol açmıştır. **Sosyalist insanın mimarı Stalin, aynı zamanda dünyanın önünde titredığı faşizme diz çöktüren ve dünya halklarına, onların komünist partilerine, emperyalizme karşı savaşımalarında önderlik edendir.**

KEYK (Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi) Sekreteri ve Bulgaristan KP'nin önderi **Dimitrov, faşizme karşı mücadelenin bayrağıdır. Komüntern ile birlikte, Avrupa'da yükselen faşist hareket üzerinden faşizmin tahlilini yapmıştır.** Devrimde ittifaklar konusunda Lenin'in perspektifinden yola çıkarak, faşizm koşullarında ittifaklar konusunu ele almış, faşizme karşı olan her kesimin içinde yer alabileceği 'Birleşik Cephe' anlayışını oluşturmuştur. **Enver Hoca ise, dünyadaki tek sosyalist ülkenin önderi olarak Sovyet revizyonizmine karşı mücadele içinde çelikleşmiştir.** Avrupa komünist partilerinin bozulmalarının nedenlerini ortaya çıkarmış, Çin revizyonizmine karşı verdiği ideolojik mücadele ile uluslararası komünist harekete önderlik etmiştir.

Ustalar ve önderler, teoriyi kendi dönemlerinde yaşanan pratiklerden yola çıkarak geliştirirler. Her

biri, kendisinden önce ortaya konmuş olan şeyleri dayanak olarak kullanır ve kendi pratiği üzerinden edindiği birikimleri bu dayanağın üzerine yerleştirir.

Özcesi, **teoriye katkıda bulunmak ya da geliştirmek için iki şeye ihtiyaç vardır: Birincisi, süreç ve koşullarda bir değişiklik yaşanıyor olmasına, ikincisi bunları doğru tarzda gözlemleyip tahlil edebilecek proleter devrimci bir bakış açısına.** "Sosyalizmle ilgili somut bilgi, onun için yürütülen kavga'nın bir ürünüdür; bu bilgi ancak sosyalizm için verilen mücadele içinde, ancak bu mücadeleyle kazanılır. Sosyalizm, hakkında bilgi edinmek için, sınıf mücadelesinin günlük sorunlarıyla, bu karşılıklı etkileme yolunu izlemeden girilecek her çaba, bu bilgiyi bir metafizik, bir ütopya, pratik olmayan salt düşünsel bir şey haline getirir." (Lenin'in Düşüncesi-Gyorgy Lucas)

Entelektüel böbürlenmecilik değil, yaşamı yönlendirmek

Teori bir dogma değildir. Yıldızlı, parlak lafların peş peşe sıralanışı ya da kuru ve yararsız laf kalabalığı hiç değildir. Dünyayı yorumlamakla yetinmeyen, dünyayı değiştirmekle yükümlü olan eylem kılavuzudur. Teori, somut durumun, somut çözümlenmesiyle ortaya çıkıyorsa ve teorik doğruluk, daima somutta kanıtlanıyorsa bir değer taşır. "Pratikte, insan hakikati, yani düşüncesinin gerçekliliğini ve gücünü, bu dünyaya aitliğini kanıtlamalıdır. Pratikten yalıtılmış bir düşüncenin gerçekliği ya da gerçeksizliği konusunda tartışma, tamamen skolastik bir sorundur." (Marx, Alman İdeolojisi, sf. 24)

Bir önemli nokta daha vardır ki, bu da teorik çözümlenmelerin kimlerin omuzlarında olması gerektiğidir. **Teori, bilinci ihtilalci yüreğiyle bütünleşmiş olanların işidir; asla devrimci özünü tüketmiş, bürokratlaşmış, aydın bireyciliğinin kulvarında yüzünlerin değil.** Teori, elde silah dövüşenlerin, yüreğindeki ateşi kalemine akıtanların işidir.

ML tarzda yapılan teorik çalışma ile aydın entelektüalizmi arsındaki fark çok açıktır. Birincisi, mücadelenin önünü açmak ve çıkış yönünü net olarak çizmek içindir. Diğer ise, kişisel tatmin ve böbürlenme aracıdır; masa başında yapılan bir bilgi yığınağıdır. Bolca kitap devrilmiş, paragraf paragraf yapılan alıntılarının ne anlama geldiği, neye hizmet edeceği

kavranmamıştır. Böylelerinin her durum için söyleyecek sözleri vardır. Ancak hiçbir durum için parmaklarını kıpırdatmaya niyetleri yoktur. Stalin, Alman Komünist Partisi'ne bu konudaki uyarılarını şöyle ifade eder:

"Şimdiki MK parlak bir teorik bilgiye sahip değil deniyor. Politikası doğru olsun da, iş tek teorik bilgiye kalsın. Bilgi edinilebilir, bugün değilse yarın edinilir, ama şu anda Alman Komünist Partisi (KPD) tarafından yürütülen doğru politikayı benimsemek, bazı burnu büyük entelektüellere pek kolay gelmesi gerek. Şimdiki MK'nın gücü tam da doğru Leninist politika uygulamasında yatmaktadır ve 'bilgileriyle' böbürlenmiş entellerin kavramak istemedikleri de budur. Parti yaratma hakkına talip olabilmek için bir entelektüelin iki-üç kitap daha fazla okumasının ya da birkaç broşür daha fazla yazmasının yettiğini sanan yoldaşlar var. Bu o kadar yanlıştır ki, basitçe gülünçtür. Felsefe üzerine koskoca kitaplar yazabilirsiniz, ama KPD'nin doğru politikasını benimsemişseniz, partinin dümenine geçiremezsiniz.... Şu anki MK'da işçilerin ağırlıklı olması KPD'nin büyük avantajıdır." (KEKY 6. Genişletilmiş Plenumu'nun Alman Komisyonu'nda Konuşma)

Lenin ve Plehanov arasındaki fark bu konudaki bir başka örnektir. **İşçiler Plehanov'la konuşmaya gittiklerinde onu hayran hayran dinlerler. Ne kadar bilgili olduğunu, ne kadar güzel sözler söylediğini düşünürler. Ama anlamazlar.** Çünkü Plehanov onlara kitabi bilgiler üzerinden uzun bir nutuk çekmiştir. Karmaşık şeyler anlatmış, bilinmeyen kelimelerle süslenmiş cümleleri peş peşe sıralamıştır. Ama onların sorunlarıyla ilgilenmemiş, onların ihtiyaçlarına cevap vermemiştir. İşçiler, Plehanov'un yanından onun bilgisinden gözleri kamaşmış biçimde ayrılırlar, ama bir daha onun yanına gelmeyi düşünmezler. **Lenin'le konuşmak ise işçiler için vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Çünkü Lenin her şeyden önce onlara değer verdiğini gösterir. Onları dinler, sonra da sorunun can alıcı noktalarına parmak basarak anlatmaya başlar.** Tikanıklıkları birer birer ortaya koyar, aşma yöntemlerini gösterir. Ne yapacaklarını çok iyi kavramış olarak ayrılırlar onun yanından ve bir dahaki görüşmeyi ipe çekerler. Plehanov için "proletarya" kitaplarda geçen bir kelimedir. Lenin için ise, hücrelerine kadar içinde hissettiği canlı bir organizma, yaşamının öz suyudur.

"Yenilenmeci"lerden

kalın çizgilerle ayrılmak

Sınıf mücadelesi içinde atılan her adımda, mutlaka teorinin yol göstericiliğine ihtiyaç duyulur. Hedef belirleyebilmek, politika üretebilmek, taktikleri şekillendirebilmek için bu zorunlu önkoşuldur. Ama **ML'nin yol göstericiliği yoksa, yol gösteren mutlaka emperyalizmin, karşıdevrimin ideolojisi olacaktır. En sinsi ve inceltmiş halleriyle çıkar karşımıza karşıdevrimin politikaları.** Sözde "devrimci" bir kılıfla, ama militan özü yok edilmiş, sistemi "tamir eden" bir çizgiyle... Amaç, bilinçleri karartarak kapitalizmin sürekliliğini sağlamaktır.

Yeraltı örgütü ve faaliyetlerine saldırı, bunların en başında gelir. **Karşıdevrim, tarihi boyunca kitle hareketini hep kendi denetimi altında tutmaya çalışmıştır. Bu nedenle yeraltı fikrini deforme etmek, yasalılığı körüklemek için olağanüstü bir çaba gösterir.** Lenin'in yasal olanakları kullanma konusundaki doğru anlayışının, devrimciliği yasal zemine hapsetmek biçimindeki deformasyonudur yapılan. *"Artık Sovyet modeli örgütlenmelerin geçerliliğini kaybettiği"* propagandası en üst perdeden yükseltilmiştir. Tüzük, demokratik merkezîyetçilik, disiplin, denetim vb. konular masaya yatırılır.

Bir başka moda propaganda ise, *"kendi ülkemizin devrim programını yaratabilmek"*ti! *"Şablonculuk yapmamak, kalıplara saplanıp kalmamak"* Leninist ilkesine sözde sarılmak adına, devrim tarihinin deneyimleri el çabukluğuyla bir kenara itiliverdi. Proletaryanın artık *"zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olduğu"*, bu nedenle devrimin önderliğini yapamayacağı, teknolojik gelişmelerin sömürüyü ortadan kaldıracığı, silahın kitleleri korkuttuğu, partinin farklı görüşleri içinde barındırmasının bir "zenginlik" olduğu, sosyalizmin ulusal sorunu zaten çözemediği vb. boca edildi devrimci kesimlerin bilinçlerine. Bugün "devrimci" hatta "sosyalist" "komünist" sıfatı taşıyan pek çok reformist parti, bunları savunmaktadır. Henüz *"aşlında devrime bile gerek olmadığı"* düşüncesini teorik zeminde ifade etmemekle birlikte, pratikleri (son yıllarda artan parlamentarizmle birlikte düşünülürse) bunu bağırır. En fazla yanlışlığı yaratan da ML'nin tarihte her gün bir kez daha sınılanmış evrensel teorilerini ülkenin somut koşullarına uydurmak kılıfı altında (çünkü Leninizm bunu zaten önemle belirtmiştir ama Leninist

ilkelerden en küçük bir kaymaya izin verilmemesini şart koşarak) yapmaya çalışmalarıdır.

Biraz tarih bilgisi olan her devrimci, bu söylemlerin tamamının değişik biçimlerde geçmişte de kimi dönemlerde piyasaya sürüldüğünü bilir. Menşevik, ekonomist, anarşist, troçkist vb. akımlar, farklı biçimler ve isimler altında aynı düşüncenin türevleri olarak ortaya çıkmışlardır. **Tarihin çöplüğüne çoktan gönderilmiş, siyasal ideolojik olarak büyük bir yenilgiye uğramış olan bu akımların, bugün yeniden, hem de güçlü bir biçimde ortaya çıkmasının bir tek nedeni vardır: ML'nin güç kaybetmiş olması.**

Stalin'den sonra ML teoriye katkı gerçekleştirilemediği ve uluslararası komünist hareket bir önderlik yaratmadığı için doğan boşlukta karşıdevrimin ideolojik-teorik önderliği kendine yer bulmuştur. "Yeni" görüntülerle eski ideolojiler bataklıktan çıkarılıp, dezenfekte edilerek, baş tacı haline getirilmiştir.

Biz bu tür "yeni" düşüncelerin ML ideolojiden, değerlerden ve ilkelerden uzaklaşmak anlamına geldiğini biliyoruz. Bu nedenle ML ilkelere sınımsız olarak ve bunları güncelleştirerek yürüyoruz. **ML'yi tahrif ederek yapılan teorinin kişileri ve örgütleri nerele kadar sürükleyeceğini, uçurumun neresine fırlatıp atacağını, sadece tarihteki örnekleriyle değil, somut olarak da gördük, yaşadık.** Bu tür "yenilenmeci"lerin her zaman karşısında olduk, olmaya devam edeceğiz.

Eski Yunan mitolojisinde deniz tanrısı Poseidon ile yer tanrısı Gea'nın oğlu Anteus'tan söz edilir. Anteus kendisini doğuran ve büyüten annesine karşı büyük bir bağlılık duymaktadır. Anteus'un yenmediği hiç kimse yoktur. Bu gücünü nereden almaktadır? Anteus ne zaman düşmanla karşı karşıya gelse onu doğuran toprağa dokunur ve yeni güç toplar. Fakat bu kahramanın yine de zayıf bir yanı vardır. Herhangi biçimde topraktan uzaklaşma tehlikesi. Düşmanları onun bu zaafını öğrenir. Ve günün birinde Herkül, onun bu zaafından yararlanarak yenmeyi başarır. Herkül onu havaya kaldırmış, toprağa dokunma olanağı vermeyerek havada boğmuştur.

Bizim toprak anamız kitleler ve gücünü kitlelerden alan kadrolarımızdır. Kadrolarımız dünyayı yorumlama ve dönüştürme gücünü ML ideolojiden alır. Bolşevik önderliğin yenilmez anahtarı buradadır.

ML tarzda yapılan teorik çalışma ile aydın entelektüalizmi arasındaki fark çok açıktır. Birincisi, mücadelenin önünü açmak ve çıkış yönünü net olarak çizmek içindir. Diğeri ise, kişisel tatmin ve böbürlenme aracıdır; masa başında yapılan bir bilgi yığınağıdır. Bolca kitap devrilmiş, paragraf paragraf yapılan alıntıların ne anlama geldiği, neye hizmet edeceği kavranmamıştır. Sınıf mücadelesi içinde atılan her adımda, mutlaka teorinin yol göstericiliğine ihtiyaç duyulur. Ama ML'nin yol göstericiliği yoksa, yol gösteren mutlaka emperyalizmin, karşıdevrimin ideolojisi olacaktır. En sinsi ve inceltmiş halleriyle çıkar karşımıza karşıdevrimin politikaları. Sözde "devrimci" bir kılıfla, ama militan özü yok edilmiş, sistemi "tamir eden" bir çizgiyle... Amaç, bilinçleri karartarak kapitalizmin sürekliliğini sağlamaktır.

KAYYUMA GECİT VERMEYECEĞİZ!

Kayyumlara karşı mücadele, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin en önemli alanı haline gelmiştir. AKP-MHP yönetiminin sözde yumuşaması, çözümden, barıştan dem vurması, yeni kayyum saldırısıyla tuz-buz oldu.

Fakat bu demagojilerden vazgeçmeyecekler. Dünyada ve ülkemizde emperyalist "çözüm" ve "barış" süreçleri, her zaman halklara daha fazla kan ve gözyaşı getirdi. Gerçek çözüm kazanana kadar savaşımdır.

"Dünya da barış dediler bideki gülü
Kardışlık dediler- evvel dediler
Hindde barışın gıyâneti almanlara barışın
Yıldırımın gülü ve yıldırmada dediler
Barışın sığındıklarına gülü boğlar
Dünya da barışınla tutuklanıp atıldıkları
Gıyânetleri pıhtılaşan güllükler

İstidatın ki, güle barışın
Barışın barışın
Barışın eller

Kardınakı sınımda bideki bideki,
Hıngı evvelde a barışınla gıyâneti
Hıngı evvelde - barışın gülü
Hıngı barışınla evvel bideki bideki...
İde evvelde - ne sınımda - ne de barışın
Barışın bide bideki bideki bideki"

